

Brev till nyomvända 1

Tror du på Guds son? 161

Din klagan: »Jag tror det icke», Joh. 20:25,

Då sade de andra lärjungarne till honom: Vi hafva sett Herren. Men han sade till dem: Utan att jag ser märket efter spikarna i hans händer och sticker mitt finger i märket efter spikarna och sticker min hand i hans sida, tror jag det alls icke. Joh 20:25

har föranlett mig att framställa några frågor.
Vill du besvara dem?

Tror du, att bibeln är Guds ord? — »Ja»,
säger du, »visst tror jag det». Följaktligen tror
du *allt* vad Herren har sagt. Du tror, »att så
älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde
Son, på det att *var och en* som tror på honom
icke skall förgås utan hava evigt liv.» Joh. 3:16.

Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en som tror på honom icke må förgås, utan hafva evigt lif. Joh 3:16

Ja, lovad vare Herren, du tror. Du tror, att
Jesus har dött för *dina* synder och uppstått för
din rättfärdiggörelse? Rom. 4:25.

Hvilken har blifvit utgifven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull. Rom 4:25

— »Det tror jag». — Och du tror alltså, att Jesus är Kristus.
Då är du född av Gud. 1 Joh. 5:1.

Hvar och en som *tror*, att Jesus är Kristus, han *är född af Gud*, och hvar och en som älskar den som födde, han älskar ock den som är född af honom. Joh 5:1

Tron är ingenting annat än *förtroende*.

Vill du ej anförtro dig åt en människa, så förstår jag, att du icke tror på

henne. Men finner jag, att du i all nöd går till *en* person och ej till många, då inser jag, att den mannen äger ditt förtroende och vinnlägger sig om att motsvara detsamma. Och varför går du till Herren med allt? Du håller dig intill honom, liksom Rut till sin svärmöder, och säger: »Dit du går, dit vill jag gå» o. s. v. Han äger ditt förtroende.

Men Rut svarade: Fordra icke af mig, att jag skall öfvergifva dig och vända tillbaka ifrån dig! *Ty dit du går, dit vill ock jag gå*, och där du stannar, där vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud. Rut 1:16

Du har nästan emot din vilja blivit förd till Herren Jesus och är en av de gåvor, som Gud förärat sin högtlovade Son. »*Ty allt vad min Fader giver mig, det kommer till mig, och den till mig kommer skall jag sannerligen icke kasta ut.*» (slut 161, 162) Joh. 6:37.

Allt hvad min Fader gifver mig, det kommer till mig, och den som kommer till mig skall jag sannerligen icke kasta ut. Joh 6:37

Den tro, som leder mig in på rätta vägen till den ort, dit jag ämnar mig, är tvivelsutan en rätt tro; och tron har fört dig in på sanningens väg, likasom fyrbåken riktade sjömannens kurs. Din tro är svag som det nyfödda barnets armar, men du har en rätt tro, om du håller dig intill den som födde. 1 Joh. 5:1.

Hvar och en som tror, att Jesus är Kristus, han är född af Gud, och hvar och en som älskar den som födde, han älskar och den som är född af honom. 1 Joh 5:1

Trons föremål bestämmer trons värde. Ett frälsande föremål gör hon frälsande. Du tror på *Jesus*. Det är en rätt tro. Du är en syndare. *Han* syndares frälsare, 1 Tim. 1:15.

Det är ett fast ord och värdt att på allt sätt mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland hvilka jag är den främste. 1 Tim 1:15

Du är ogudaktig. *Han* den ogudaktiges rättfärdiggörare. Rom. 4:5.

Men det som icke håller sig till gärningar utan tror på den som gör den *ogudaktige rättfärdig*, honom tillräknas hans tro till *rättfärdighet*; Rom 4:5

Du är kall och död. *Han* bedjande och varm. Ebr. 5:7. Du förmår intet.

Han har gjort allt för dig. Han är trons föremål. Den sanna tron sysslar icke med sig själv. »Tron på Gud och tron på mig.» »Gud är min frälsning.»

”Känn ingen oro. *Tro på Gud, och tro på mig.* Joh 14:1

2 Mos 12 Påskalammet. Mordängeln. Israeliternas uppbrott.

Sedan Israels barn hade bestrukit sina dörrträn med lammets blod, åto de påskalammet. Ingen oro störde dem, fastän döden härjade allt förstfött i hela Egyptens land, ty ett lamm för varje hushåll var lösen för deras liv, och Herren hade själv sagt: *»När jag ser blodet, skall jag gå förbi.»*

Och Herren skall gå ut för att slå Egyptierna; och när han får *se blodet* på det öfra dörrträet och på de två dörrposterna, *skall Herren gå förbi* dörren och icke tillåta fördärfvaren att gå in i edera hus och slå dem. 2 Mos 12:23

Det tecken, varigenom Israel bekände sin tro på den lösen Herren hade emottagit för deras liv, var dörrtränas bestrykande med blodet. Och utförandet av själva ceremonien föreskrev mycket enkla och nära till hands varande medel. Underbara förebild!

Israels barn voro ännu kvar på tyrannens område, då de firade sin förlossning. De åto påskalammet i Faraos land, ty *Herren själv hade åtagit sig deras räddning*. De sökte inga känslor. *»Genom tron hade Mose anordnat påsken och blodsutgjutelsen, på det att den som fördärvade de förstfödda icke skulle komma vid dem.»*

Genom tron har han anordnat påsken och blodsbegjutningen, på det att den som fördärvade de förstfödde icke skulle komma vid dem. Hebr 11:28

Genom (**slut 162, 163**) tron gingo de genom Röda havet.

Genom tron gingo de genom Röda hafvet såsom genom ett torrt land, då Egyptierna, som försökte detsamma, blefvo fördränkte. Hebr 11:29

O, låt oss ära Gud genom barnslig tro på Kristi fullbordade verk och aldrig sätta våra känslor framför hans eget ord: *»Det är fullkomnat!»*

Då nu Jesus hade tagit ättikan, sade hans: Det är fullkomnadt, och böjde ned hufvudet och gaf upp andan. Joh 19:30. Obs översättningen

En lösen är antagen för ditt liv: det felfria, obesmittade Lammets blod. 1 Petr. 1.

Utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittadt lamms 1 Petr 1:19

Fängelsedörren är öppnad, och han utsläpper fångarna genom förbundets blod. Sak. 9:11.

Du ock – för ditt *förbunds blods* skull skall jag utsläppa din fångar ifrån brunnen, i hvilken intet vatten är. Sak 9:11

Dödens välde är krossat. Ebr. 2.

Då nu barnen hafva samma kött och blod, blef ock han desslikes däraf delaktig, på det att han genom döden skulle tillintetgöra den som hade döden i sitt våld, det är djävulen och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt lif igenom af fruktan för döden måste vara trälar; Hebr 2:14 f

Du är fri. »Talen ljuvligt till Jerusalem och förkunnan för det, att dess strid är fullbordad, att dess skuld *är* försonad, och att det får dubbelt igen av Herrens hand för alla sina syndastraff.» Es. 40.

Trösten, trösten mitt folk! Säger eder Gud. Talen ljufligen till Jerusalem och *förkunnan för det, att dess strid är fullbordad, att dess skuld är försonad och att det får dubbelt igen af Herrens hand för alla sina syndastraff!* Jes 40: 1 f

»Ty näpsten lades på honom, att vi skulle hava frid, och genom hans sår äro vi helade.» Es. 53.

Men han blef sargad för våra öfverträdelser och slagen för våra missgärningar; *näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid, och genom hans sår blefvo vi helade.* Jes 53:5

»När jag ser blodet, skall jag gå förbi,» sade Herren till sitt gamla förbundsfolk.

Och blodet skall vaa för eder ett tecken på de hus, i hvilka I ären, att, *när jag ser blodet, jag vill gå förbi eder och att fördärfvaren icke skall skad eder, när jag slår Egyptens land.* 2 Mos 12:13

»Den som tror på Guds Son *har evigt liv,*» så heter det nu.

Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en som *tror på honom* icke må förgås, utan *hafva evigt lif.* Joh 3:16

Men du, Tomas, liknar en skeppsbruten, som har blivit uppdragen på land men ligger med fötterna i vattnet och ryser för sin undergång. Stå upp i Herrens namn och ropa: Jag är räddad! Räddad! Räddad!

I Barnskapet 164

1

Såsom nyfödda barn.

I huvudsak efter **F. B. Meyer**.

Denna värld är endast den barnkammare, i vilken Guds arvingar tillbringa de första åren av sin tillvaro, såsom en förberedelse till inträdet i livet av full mogenhet i Guds ljus där ovan.

1:o. *Vi äro barn med avseende på kunskap.* En livstid av allvarligt och ihärdigt arbete skulle erfordras för att fullkomligt lära känna en enda avdelning av sjögräs. Huru skulle då en människa här på jorden kunna fullkomligt känna den övernaturliga världen? De ibland oss, som kommit längst i kunskap och vishet, äro, i jämförelse med vad de skola bliva, endast såsom små barn. Den skarpaste blick, de fullkomligaste yttringar av det upplysta förståndet, de klaraste uttryck av sanning äro blott såsom det späda barnets joller, i jämförelse med den ställning vi skola innehava i det mognare liv, vilket väntar oss där uppe.

Samma tanke uttalas av Paulus i hans utsökta idyll om den kristliga kärleken. Han bemödar (**slut 164, 165**) sig att visa, att denna den skönaste av alla

kristliga dygder är evig till sin natur, knoppas här, trotsande dödsnylan, för att blomstra i himmelens eviga sommar. Och för att giva större eftertryck åt sin framställning framhåller han kärleken i dess motsats till kunskapen, visande att vår mest djupgående kunskap måste försvinna, emedan vi i detta livet äro endast barn. »När jag var ett barn, talade jag som ett barn och hade tankar såsom ett barn; men när jag blev man, lade jag bort det som barnsligt var.» 1 Kor. 13:11.

Då jag var barn, talade jag som ett barn och hade sinne som ett barn och tänkte som ett barn, men sedan jag har blifvit man, har jag lagt bort det barnsliga. 1 Kor 13:11

Och så är det ock med avseende på det tillkommande livet. Medan vi behålla den kärlek, som vi hava haft i detta livet, skola vi avlägga kunskapen såsom ofullständig och omogen, emedan vi från att vara barn skola hava blifvit män i Kristus. Men det hindrar ej ett Guds barn att vara uppfylld i honom, såsom barnet fröjdas i moderns närhet. Såsom barnet ej förstår sin faders tankar och gärningar men lever i ständigt åtnjutande av hans kärlek, så kan själen känna Kristi kärlek och därigenom fyllas intill all Guds fullhet. Men vad vi här kunna emottaga är endast droppar av hans fullhet. Våra tomma kärll förslå icke. Den vattenmängd, som kan rymmas i ett nötskal, innehåller samma beståndsdelar som havet, men oceanen kan ej rymmas i ett nötskal. Daggdroppen återspeglar morgonsolen, men solen kan ej rymmas i daggdroppen.

*2:o. Vi äro barn med avseende på livets höga ideal. Villigt erkänna vi, att vårt bästa framåtskridande och våra säkraste steg i lydnad här nere äro blott såsom ett litet barns stapplande, när det börjar gå vid sin moders ledband, i jämförelse med den fullkomliga lydnaden i härlig(**slut 165, 166** heten, där vi skola följa Lammet, vart det går. All vår kunskap här är blott såsom små nyfödda barns okunnighet, och alla våra lovsånger till Guds ära äro blott såsom ett barns stammande, i jämförelse med den härlighet, som väntar oss härefter, då vi skola känna så, som vi äro kända, och då vi skola offra honom lov på den nya sångens melodi.*

Må vi därför hålla oss till de ringa.

Varen ens till sinnes med varandra. Haven icke edert sinne vänt till vad högt är, utan *hållen*

eder till det som är ringa. Hållen icke eder själva för kloka. Rom 12:16

Det anstår oss icke att sträva efter stora ting eller det som är alltför högt för oss. Hellre må vi stilla oss såsom ett barn, som är avvant ifrån sin moder, så att vår själ må bliva lik ett avvant barn; så att vi icke förvånas, om vi bliva förbisedda och glömda; icke förargas, om vi bemötas med ringaktning, icke fälla modet, då vi stöta på obegripliga mysterier. Vårt förstånd är endast i sin gryning, vår kraft är outvecklad. Vare fjärran från oss det stolta hjärtat, den högdragna blicken, de inbiliska tankarna, självbelåtenheten. Såsom nyfödda barn böra vi framstamma det späda barnets: *Abba*.

Kommit hit den 30 november 2012

2 Barnskapet 167

»På det att vi skulle få
barnskapet.» Gal. 4.

På det att han skulle friköpa dem som voro under lagen, *att vi skulle få barnskapet. Gal 4:5*

Varje namn, som gives Herren, innesluter egenskaper, som vi blott under vissa förutsättningar kunna åtnjuta, ehuru varje sådan uppenbarelse är en oförskylld nåd.

Bland dem, som redan i gamla testamentets dunkla tidevarv gått från härlighet till härlighet, intager de troendes fader Abraham otvivelaktigt främsta rummet. Han går framåt, likt solen, till dess dagen nått sin höjd, och Herren uppenbarar sig för honom med ett nytt namn vid början av varje nytt stadium. I sin utkorelse: »Var fullkomlig», uppenbarade han sig för Abraham såsom *Gud allsmäktig*;

Då Abram var nittionio år gammal, syntes Herren för honom och sade till honom: Jag är Gud allsmäktig. Vandra inför mitt ansikte och var fullkomlig. 1 Mos 17:1

och denna försäkran om så kraftigt verkande orsaker är som ett eko av

nya testamentets segerjubel: »Trofast är den som kallar eder; *han* skall göra det.» 1 Tess. 5.

Trofast är han som kallar eder, han skall ock göra det. 1 Tess 5:24

Före det största av alla prov lärde han känna den *evige Gudens namn*, 1 Mos. 21,

Och han planterade en tamarisk vid Beer–Seba och åkallade där Herrens, *den evige Gudens, namn* 1 Mos 21:33

och fann källan till en överflödande livsfullhet.

Men gamla förbundet kände icke barnskapet. Ingen av dess heliga män hava, såvitt jag förstår, känt Gud som *fader*. Enok hade genom tron vunnit det sköna vittnesbördet, att han tacktes Gud, men han kände honom huvudsakligen (**slut 167, 168**) blott såsom *domare*. Jud. 14—16.

Om dessa har ock Enok, den sjunde från Adam, profeterat, sägande: ”Se Herren har kommit med sina otaliga helgon för att *hålla dom* öfver alla och staffa alla ogudaktiga för alla de ogudaktighetens gärningar, som de hafva öfvat, och för alla de hårda ord, hvilka de såsom ogudaktige syndare hafva talat mot honom”. Dessa knota alltid, klandrande sin lott och vandra efter sina lustar; och deras mun rtalar skryt, under det att de smickra personer för nyttas skull. Jud 14–16

Abraham, som utkorades till en trosfader, genom vilken alla släkten på jorden skulle välsignade varda, kände Gud *allsmäktig*.

När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig HERREN för honom och sade till honom: ”Jag är Gud den *Allsmäktige*. Vandra inför mig och var ostrafflig. 1 Mos 17:1

Mose kallades att genomföra Israels förlossning, och därför uppenbarade han sig för honom såsom *Herren*. 2 Mos. 6:3.

Och jag uppenbarade mig för Abraham, för Isak och för Jakob, såsom Gud allsmäktig, men under mitt namn af Herren, gjorde jag mig icke känd af dem. 2 Mos 6:3

Och varje uppenbarelse av dessa namn hade sin härlighet. Huru strålade icke Moses ansikte, då han varit i Herrens närhet i fyrtio dagar! Vilket erkännande Enok fick av sin domare!

Och när Mose steg ned ifrån berget Sinai och vid sitt nedstigande ifrån berget bar de två vittnesbördets taflor i sin hand, visste Mose icke att hans *ansiktets hud hade blivit strålande* däraf, att han hade talat med honom. 2 Mos 34:29

Kommit hit den 1 december 2012

Men var är *Sonen*? Den svaga förebilden av honom, som skall vara konung på Davids tron till evig tid, har stammat: »Min fader är du», Ps. 89:27;

Han skall kalla mig så: *du min fader*, min Gud och min frälsnings klippa. Ps 89:27

men han var icke arvingen. Enfödde Sonen, som var hos Gud, är den förste, som i ordets fulla mening har på denna öde strand lyft sina händer mot himmelen och sagt: *Fader*, jag tackar dig, att du har *hört* mig. Döden kunde ej sätta honom i förlägenhet, som kände vad det innebär att ropa: *Fader*. Och alla svårigheter upplösas, och sorgen flyr, då Guds Ande lär oss känna barnskapet, så att vi kunna ropa: *Abba, Fader!*

Ty I hafven icke fått trældomens ande åter till räddhåga, utan I hafven fått barnskapets Ande, i hvilken vi ropa: *Abba, Fader!* Rom 8:15

I första Mosebok se vi Gud göra en *människa* av jordens stoft.

Och Herren Gud formade *människan af jordens stoft* och inbläste uti hennes näsa en lefvande anda, och så vardt människan en lefvande själ. 1 Mos 2:7

I tidens fullbordad kommer Guds Son i människogestalt och lyfter oss till en av alla förutgående generationer okänd härlighet »Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem som voro under lagen. att vi skulle få *barnskapet*. Emedan I ären *barn*, har Gud sänt sin Sons Ande i edra hjärtan, som ropar: *Abba, Fader.*» Gal. 4:4—6.

Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född af kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem som voro under lagen, att vi skulle få barnskapet. Men emedan I ären barn, har Gud sänt sin Sons Ande i edra hjärtan, som ropar: Abba, Fader! Gal 4: 4 ff

I den nya skapelsen födas vi av Anden till söner.

Ingången till denna saliga värld, som bestrålas av Faderns kärlek, är

namnet *Jesus*. Han kom i världen för att frälsa arma, förlorade syndare, (**slut 168, 169**) och åt alla dem, som tro på honom, ger han makt att bliva Guds barn. Joh. 1:12.

Men åt alla dem som mottogo honom gaf han makt att blifva Guds barn, dem som tro på hans namn. Joh 1:12

Han, som var i begynnelsen hos Gud, är det skapande ordet i hans mun, som sade: »Varde!» och det blev.

Detta var i begynnelsen hos Gud. Joh 1:2

Och Gud sade *varde* ljus... 1 Mos 1:3

Att födas på nytt, det är att genom tron emottaga Jesus. Anden kommer genom Kristus, och var och en som tror på honom bliver delaktig av Sonens Ande, vilken ropar: *Abba, Fader!*

Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att *var och en som tror på honom* skall icke förgås, utan hava evigt liv. Joh 3:16

All födelse till liv är hastig men livets början ofta okänd av oss. Men Guds Ande vittnar, att vi *äro* Guds barn.

Anden själv vittnar med vår ande att vi äro Guds barn. Rom 8:16

Nyfödelsen av Anden är oförklarlig. Då Nikodemus frågade: »Huru skall detta ske», eller: »Huru kan en människa åter födas?»

Nikodemos sade till honom: Huru kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders lif och födas? Joh 3:4

svarade Jesus: »Vinden blåser, vart den vill, och du hör dess röst, men du vet icke varifrån den kommer eller vart den far. Så är var och en, som är född av Anden.»

Vinden blåser hvar han vill, och du hör hans röst, men du vet icke hvarifrån han kommer och hvar han far; så är hvar och en som är född af Anden. Joh 3:8

Du kan ej beskriva nya födelsen och vet måhända ej stunden för

densamma. Men du *lever*. Detta är huvudsaken. En kraft har kommit in i din själ, som utjämnar allt, liksom trädet läker sig självt genom den livskraft, som går genom stammen. Guds mäktiga liv är ingjutet i din själ.

Men nu torde någon fråga: Hur skall jag då säkert veta, att jag är ett Guds barn? Därom vittnar Anden, som bor i dig. Om du icke är Guds barn, varför ropar ditt hjärta: Abba, Fader!

Men emedan I ären barn, har Gud sändt sin Sons *Ande* i eder hjärtan, som *ropar: Abba, Fader!* Gal 4:6

Och varför viskar du: »Jesus, Jesus, min dyre Jesus», om icke därför att Guds Ande manar gott för dig. En förtvivlad kvinna sade en gång till mig: »Det är besynnerligt, att jag ropar: 'Jesus, Jesus', då jag vet, att jag är förlorad.» — »Ja, det är besynnerligt», sade jag. *Och hon log.*

ABBA, FADER! S 170

»Emedan I ären barn, har
Gud sänt sin sons Ande i
edra hjärtan, som ropar:
Abba, Fader!» Gal. 4:6.

»Såsom en fader förbarmar sig över sina barn, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom». Ps. 103:13.

Såsom en fader förbrmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom. Ps 103:13

Ja, hans kärlek övergår kunskapen och är djupare än någon moders. Sion klagar: »*Herren har övergivit mig. Herren har förgätit mig.*» *Skulle väl en kvinna övergiva sitt dibarn, så att hon icke förbarmade sig över sitt livs son? Ja om hon än förgåte honom, skulle jag icke förgäta dig.*» Es. 49:15.

Och Zion sade: ”Herren har öfvergifvit mig, och Herren har förgätit mig”. Skulle väl en kvinna förgäta sitt dibarn, så att hon icke förbarade sig öfver sitt lifs son? Ja, om än hon förgåte honom, skulle jag icke förgäta dig. Jes 49:14 f

Vem anar de ömma band, som knytnas genom födelse av samma liv. Men där en moders förbarmande tager slut, håller hans hjärta ut.

1:o. Har du sett en verklig moder vårda sin älskling? Hennes varma, uthålliga kärlek överträffar allt på jorden. Och barnet är hennes liv. O, huru glad hon är, då barnet börjar viska: »Mamma!» Främlingen bryr sig icke om barnets joller och finner ingen skön klang i den späda rösten. Men dessa två, moder och barn, förstå varandra.

En moder gläds mer över att höra barnet jollra hennes namn än över att se den äldre sonen klädd i studentmössa. »Så varder ock glädje i (*slut 170, 171*) himmelen över en syndare, som bättrar sig, mer än över nio och nittio, som ingen sinnesändring behöva.» Luk. 15.

Jag säger eder, att sammalunda varder glädje i himmelen öfver en enda syndare, som bättrar sig, mer än öfver nio och nittio rättfärdiga, som ingen bättring behöfva. Luk 15:7

Visste du vad Guds hjärta känner vid de nyomvändas rop: »Abba, Fader!» så skulle ditt umgänge med Gud vara förtroligare än det är. Du kan ej säga många ord och tycker du beder så dåligt, att du riktigt blyges inför dessa gamla kristna, som kanske hålla en lång predikan för Gud, när de framlägga saker, som du vanligen omtalar på 30 sekunder.

Du har så litet ordförråd, och dina ben darra. Bed! Din barnabön är honom, din Fader, så kär.

Det blir nytt liv i Guds barn, då Gud frälsar själar, såsom Rosenius säger: »Då Gud tänder nya ljus, snoppar han de gamla»; och jag önskar, att vi kunde bedja våra första böner. Det naturliga barnet har en oskuld och enfald, som med årens lopp vanligen försvinner. Så löper den kristne alltid fara att förlora den första enfalden och innerligheten i sin tro. Det blir så märkvärdigt och grant för oss äldre ibland, så att jag riktigt blygs inför Gud.

2:o. Barnen ha en synnerlig makt över Guds hjärta. Det är en helig sak att bedja, men bliv aldrig så högtidlig i bönen, att du

förlorar barnets enkelhet och öppna karaktär.

En liten flicka bad en gång för mig så här: »Käre Jesus, gör G—n frisk, så är du snäll, och jag skall tacka dig». Och han gjorde så. Detta var ju ingen märkvärdig bön. Eller hur? Men ett barn kan ej bedja annorlunda, och endast ett barn kan bedja så. Många äldre kristna behöva omvända sig och bli såsom barn, om de skola ingå i himmelriket.

Och sade: Sannerligen säger jag eder: Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I alls icke inkomma i himmelriket. Matt 18:3

Tala med Gud om allt som rör din tid, ditt arbete, din läsning, din sysselsättning, dina barn, din omgivning o. s. v. Uppodla gemenskapen med Gud. (**slut 171, 172**)

»I folk, utgjuten för honom edert hjärta!» Ps. 62:9.

Förtrösten på honom alltid, *I människor; utgjuten för honom edra hjärtan*. Gud är vår tillflykt. Sela.

»Edra önsknningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse.» Fil. 4:6.

Hafven ingen omsorg, utan *edra önsknningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse*; Fil 4:6

Ingen vilar närmare Guds hjärta än du, lilla svaga själ. Det kan vara mycket i en rik mans hus, som bländar främlingens öga; men hennes favorit ligger i vaggan. De späda lammen äro, liksom de små barnen, föremål för den ömmaste omsorgen. *Han skall föda sin hjord såsom en herde; han skall församla lammen i sin famn och bära dem i sitt sköte och fodra de lammdigra.*» Es. 40:11.

Han skall föda sin hjord såsom en herde, han skall församla lammen i sin famn och bära dem i sitt sköte och fodra de lammdigra. Jes 40:11

Har du sett den där tavlan, som framställer den gode herden, då han går ut med sina får? Runt omkring herden hålla sig fåren tätt intill honom, och han skyddar vart och ett med sin stav. Men under manteln titta ett par små huvuden fram. Detta är lammen, som den gode herden bär vid sitt hjärta. Jag riktigt avundas din ställning. Du är lammet.

»Må du, av Herren älskad, i trygghet få bo hos honom, som överskyggar dig dagen om, och bo mellan hans axlar.» 5 Mos. 33:12.

Om Benjamin sade han : Må han, *af Herren älskad, i trygghet få bo hos honom, som öfverskyggar honom dagen om, och bo emellan hans axlar!* 5 Mos 33:12

Den som bor på hans axlar har ej långt till hans öra. *Han bär sitt herradöme på sina axlar.»* Es. 9:6.

Ty ett barn varder oss födt, en son oss gifv en, *hvilkens herradöme är på hans axlar*, och hvilkens namn är Under, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Jes 9:6

Utan minsta ansträngning kan du göra dig hörd. Du behöver icke ropa hälften så högt. Han hör *den fattiges trängtan*. Ty du ligger hans hjärta så nära. Tro på hans kärlek.

De saktmodigas trängtan hör du, Herre; du gör deras hjärta ståndaktigt; du låter ditt öra gifva akt Ps 10:17

I många år hava vi erfarit hans herdetrohet, och hans barmhärtighet gör mig salig. Han är så glad under vägen hem, då han kommer från öknen med det bortlupna fåret. »*När han funnit det, lägger han det på sina axlar med glädje.*» Luk. 15:5.

Och då han har funnit det, lägger han det på sina axlar med glädje. Luk 15:5

Hans hjärta har behov av dig. Du är hans kärleks föremål. Säg honom, vad ditt hjärta önskar.

Kärleken i Andens moderskap s 173

»Skulle väl en kvinna förgäta sitt dibarn?» Es. 49.

Skulle väl en kvinna förgäta sitt dibarn, så att hon icke förbarmade sig öfver sitt lifs son? Ja, om än hon förgåte honom, skall jag icke förgäta dig. Jes 49:15

»Såsom en fader förbarmar sig över sina barn.» Ps. 103.

Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom. Ps 103:13

Ned ifrån plantan upp till den höga apeln — som pryder sin åldriga

hjässa med tusentals blommor — utgiver naturen det bästa hon har för att göra blomman, det lilla fröets vagga, så skön och tilldragande, att »icke ens Salomo i *all* sin härlighet var så klädd, som en av dem.»

Men jag säger eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en af dem. Matt 6:29

Det liv, som naturen framalstrar, lämnas icke i dess späda begynnelse utan omvårdnad. Med vilken omsorg vårdar icke varje art sitt eget frö, inneslutande det till och med understundom i hårdare skal än veden i sin egen stam.

Yttringen av kärlek i modersförhållandet framträder dock mera tydligt hos levande väsen, vilka äro i stånd att giva uttryck för hjärtats och känslans rörelse. Den kärlek, som driver fågelhonan att skydda sina ungar mot förföljaren, den varsamhet örnen ådagalägger, då han lär sina ungar flyga, är en — om än svag — yttring av den andeström, som är naturens och livets åder.

1:o. Om själva naturen offrar det bästa hon har och omgiver det svaga fröet med balsamiska (**slut 173, 174**) dofter, huru skall icke Herren utgjuta sin kärlek över de sina.

Hur skön är icke den åskådning Mästaren giver oss genom liknelsen om det förlorade fåret, som herden sökte, tills han fann det, den borttappade penningen, som föranledde kvinnan att genomsöka hela sitt hus, och den förlorade sonen, som väntades hem! Luk. 15.

Luk 15:1–7 Det förlorade fåret

Luk 15:8–10 Den borttappade penningen

Luk 15:11–32 Den förlorade sonen

Såsom hemmets favorit ligger i vaggan, så är fåret, penningen, sonen den sak, varom den underbara historien rör sig. Då familjen begåvas med ett barn, få de äldre sönerna reda sig inom hemmet, så gott de kunna. Alla intressen röra sig omkring den nyfödde.

Om ej du kan vara glad, så är han åtminstone glad över dig. *Han skall fröjda sig över dig med lust, tiga stilla i sin kärlek, glädjas över dig med jubel. Sef. 3.*

Herren, din Gud, är midt uti dig, den starke hjälparen. *Han skall fröjda sig öfver dig med lust, tiga stilla i sin kärlek, glädjas öfver dig med jubel.* Sef 3:17

Och i denna sitt hjärtas översvallande fröjd vill han göra ditt emottagande så konungsligt som möjligt. »Tagen fram!»

Då sade fadern till sina tjänare: *Bären fram* den yppersta klädningen och kläden honom däruti och sätten en ring på hans hand och skor på hans fötter. Luk 15:22

så ropar han, som ingav naturen att smycka sin vagga och fågelhonan att skydda sina ungar. Varje förlorad son, som återvänder, skall finna ett gästbud tillrett för sig. Men borden äro lika festligt dukade var morgon, och kärleken i Andens moderskap är evig, obegränsad.

2:o. En moders kärlek är *uthållig*. I tålmod och kärlek håller Herren ut med sina barn. Hans tålmod är vår frälsning.

Ingen varelse är mera hjälplös och beroende av ständig tillsyn än människan de första åren av sin tillvaro. Men han, som har bestämt den späda barndomens långa månader, har också sört för den kärlek och det tålmod, varmed fader och moder välkomna och vårda den nykomna lilla varelse, som gjort sitt inträde i deras hem. (**slut 174, 175**) Det är icke ofta en moder kan förgäta sitt späda barn, så att hon icke har förbarmande därmed. Skulle Gud hava nedlagt egenskaper hos en moder, som han själv saknar? Skulle han så omsorgsfullt hava sört för oss vid vår första födelse och icke hava haft omsorg om oss i den andra? Är icke föräldrakärleken en skuggbild av den gudomliga kärleken? Är han icke både fader och moder?

Det måste vara så. Eftersom han har låtit oss födas in i hans familj, så måste han till oss hava samma kärlek som en fader till sitt barn, och vi måste kunna se upp till honom med anspråk på omvårdnad, liksom barnet ser upp till sin fader. Och ju klenare och sjukligare barnet är, desto större är dess krav på ömhet och omvårdnad. Vem vredgas på ett barn, därför att det är svagt, sjukligt och trögt till förståndet.

Din svaghet, din fruktan, dina frestelser, dina onda anlag och din tröghet att fatta de himmelska tingen skall icke driva Gud ifrån dig, utan föra honom närmare dig. Dessa dina lidanden skola draga ned

hans ömmaste kärlek över dig, stackars späda varelse. Han skall sitta bredvid dig såsom en sköterska. Han skall övervaka varje förändring i ditt tillstånd. Han skall vaka över dig med outtröttlig omtanke. Han skall uppfylla alla dina behov. Du är ett barn. Men moder och barn förstå varandra. Han skall undervisa dig om ting, som äro dolda för de visa och kloka men uppenbarade för de späda barnen, genom ord, vilka även de kunna förstå.

I samma stund fröjdade sig Jesus i anden och sade: Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att *du har fördolt detta för visa och kloka och uppenbarat det för enfaldiga*. Ja, Fader; ty så har varit behagligt för dig. Luk 10:21

Vila ut hos honom. Han skall icke lämna dig, förrän du har uppnått den fullkomliga mogenhetens skönhet i Kristus Jesus. (Meyer).

3:o. Denna kärlek vare din själs ankarfäste. Djävulen skall mer än en gång anfalla din tro (**slut 175, 176**) på Guds kärlek. Och har du förlorat denna förvissning, då är du svag och vanmäktig.

Kasta dig på Herren med ett nyfött barns hjälplöshet och behov. Kasta på honom ansvaret för din ledning, ditt beskydd och din förlossning. Om du ej kan förstå hans vilja, så vänta av honom, att han skall uppenbara den för dig. Om du ej kan hava de känslor du borde hava, så tro, att hans känslor för dig äro oföränderliga såsom en faders. Om du blivit övervunnen av synden, så var viss om att detta icke kan omintetgöra hans kärlek, lika litet som kopporna, vilka hava fördärvat något kärt ansikte, kunna hindra modern från att kyssa dess ärriga läppar.

Denna kärlek göre din själ frimodig och full av hopp. Han ger vad vi behöva under resan dag för dag. Fyllnad av 5,000 behov, Joh. 6,

Joh 6:1–13 1Sedan for Jesus över till andra sidan av Galileiska sjön, eller Tiberiassjön. 2Mycket folk följde efter, därför att de såg de tecken han gjorde genom att botade sjuka. 3Och Jesus gick upp på berget och satte sig där med sina lärjungar. 4Det var strax före judarnas påskhögtid. 5När Jesus lyfte blicken och såg att så mycket folk var på väg till honom sade han till Filippus: ”Var skall vi köpa bröd så att alla dessa får något att äta?” 6Det sade han för att pröva Filippus, själv visste han vad han skulle göra. 7Filippus svarade: ”Det räcker inte med bröd för tvåhundra denarer, om de skall få en bit var.” 8En av lärjungarna, Simon Petrus bror Andreas, sade: 9”Här är en pojke som har fem kornbröd och två fiskar. 10Men vad förslår det till så många?”

Jesus sade: "Låt folket slå sig ner." Det var gott om gräs på den platsen. Och de slog sig ner – det var omkring fem tusen män. 11Jesus tog brödet, tackade Gud och delade ut åt dem som låg där, och likaså av fiskarna så mycket de ville ha. 12När de hade ätit sig mätta sade han till lärjungarna: "Samla ihop bitarna som har blivit över, så att ingenting förfars." 13De samlade ihop dem och fyllde tolv korgar med de bitar av de fem kornbröden som hade blivit över när de ätit.

reskost under fyrtio år för 600,000 man

Och Israels barn bröto upp och drogo från Rameses till Suckot, vid pass *sex hundra tusen* män till fots, förutom kvinnor och barn. 2 Mos 13:27

är ingen kännbar uppoffring för den Gud, som äger alla ting och älskar mer än någon moder. Dagens manna och nattens eldstod,

Och Herren gick framför dem om dagen uti en molnstod, på det han skulle föra dem rätta vägen, och om natten uti en eldstod, på det han skulle lysa dem, så at de kunde tåga både dag och natt. 2 Mos 13:21

öknens källor, 2 Mos. 15:27,

Och de kommo till Elim, och där voro tolf vattukällor och sjuttio palmträd, och de lägrade sig där vid vattnet. 2 Mos 15:27

och Eskols druva,

och de kommo till Eskolsdalen, och där afskuro de en vinrankskvist med en *druflase* på, och denna buro de, två man i sänder på en stång. Äfven af granatäpplena och fikonen tog de mig sig. Detta ställe blef kalladt Eskolsdalen för den *druflasens* skull, som Israels barn där afskuro. 4 Mos 13:24 f

de öppnade förrådshusen, 1 Mos. 41:56; Kol. 2:9,

Och det blef hungersnöd öfver hela landet, och Josef öppnade alla förrådshus och sålde säd åt Egyptierna. Och hungersnöden var stor i Egyptens land 1 Mos 41:56

Ty i honom bor gudomens hela fullhet lekamligen. Kol 2:9

och Försynens vagnar, 1 Mos. 45:27, 28

Och de omtalade för honom alla Josefs ord, hvilka han hade sagt dem. Och då han såg vagnarne, som Josef hade sändt för att hämta honom, blef Jakobs, deras faders, ande upplifvad. Och Israel sade: Det är nog: Josef, min son, lefver ännu! Jag vill fara och se honom innan han dör. 1 Mosa 45:27 f

stå till ditt förfogande. Men Gud vare lov, att vi sällan få mer än vi behöva. Det är större att äga personen själv än att vara hans förvaltare. Alla dina källor äro i Gud.

Då jag på en genomresa passerade K. station i Närke, frågade inspektoren en liten glad reskamrat, vart han skulle resa. »Till Örebro», svarade han glatt. »Har du biljett?» Han log. »Har du några penningar då?» — »Nej», svarade gossen med ett leende. »Du lilla slarv, hur kan du giva dig ut på en så lång resa utan biljett och utan penningar?» — »Mamma har penningar», ropade gossen och tog ett glädjesprång i kupén. »Jaså», återtog inspektoren, »du har din mor med dig».

Morgonson s 177

»Herren är mitt livs värn,
för vem skulle jag räddas?»

Herren är mitt ljus och min frälsning; för hvem skulle jag frukta? *Herren är mitt livs värn; för hvem skulle jag räddas?* Ps 27:1

Vårt svaga liv är honom kärt. Han
omgärdar sin utvalde. Ingenting kan skada honom.
Stängslet omkring Job var säkert, Job 1:10.

Har du icke omgärdat honom och hans hus och allt hvad honom tillhör på alla sidor? Hans händers verk har du välsignat och hans hjordar utbreda sig i landet. Job 1:10

Eld- och molnstoden var för Israels barn den
osynliga handen, som höll Farao på avstånd.

Molnstoden upphörde icke om dagen att gå framför folket, ej heller *eldstoden* om natten. 2 Mos 13:22

I stridens hetta är han vår lugna borg, i
ensligheten vårt sällskap. Skilda från det verksamma
livets fröjder, njuta vi av hans under. Kerit

saknar ej sitt intresse för en Guds man. Öknen har alltid sin himlastege.

Gack bort härifrån och vänd dig öster ut och håll dig gömd vid bäcken Kerit, som ligger öster om Jordan! 1 Kon 17:3

Lik en moder, ja mer än någon dödlig, vakar han över de sina. Ingen brudgum kan så älska sin brud som Jesus älskar sina lärjungar. I styrkan av sin kärlek, vishet och allmakt är han vår »Rabbuni», en mästare utan like. Ingen planta är för svag att växa under hans händer. »Ett förbråkat rö skall han icke sönderbryta, en rykande veke skall han icke släcka ut.»

Den rö som är bruten, skall han icke krossa, och den veke, som ryker, skall han icke utsläcka. Med saning skall han låta rätten utgå. Jes 42:3

Han förtvivlar ej om någon av sina lärjungar, så länge de trots alla brister hålla sig intill honom.

Är du en planta av honom? Skjuter din kärlek sin första knopp? Ack, du är honom, din brudgum, så kär. Han fröjdas med hög röst, Sef. 3.

Herren, din Gud, är midt uti dig, den starke hjälparen. Han skall fröjda sig öfver dig med lust, tiga stilla i sin kärlek, glädjas öfver dig med jubel. Sef 3:17

En trädgårdsmästare gläds högeligen att se det (**slut 177, 178**) första äpplet, konstnären följer den unge artistens hand med kärlekens rörelse, ju mer han närmar sig idealet. Vid varje steg framåt ledes du av hans ögon, som väckte din själ till nytt liv. Du skapades. Vad såg du?

Såg du en skönare bild än hans? Har du känt en kärlek, djupare än hans? Du kom full av oro, kval och bekymmer. Längtan drog dig till att söka hans person. Smärtan upphörde, hjärtat vilade, när du kom i närheten av ett hjärta, som älskade dig, liksom stålet, när det drages av magneten. Vilan i Gud bär oss till gemenskapen med honom. Kom närmare! Närmare Jesu kors!

Som murgrönan klänger sig vid muren och vinrankan griper om stödet, kläng dig fast vid honom, som din själ älskar. Ack, att du så helt förlorade allt och alla andra ur sikte, att han vore din och du helt och hållet hans! Hur länge skall du taga miste? Alla försök utom Jesus är ett förspillande av tid och ett förslösande av kraft.

Var stilla! Ingen annan än Jesus kan göra dig lycklig. Han är trädgårdsmästaren, som ansar och vattnar den svaga plantan; läkaren, som känner på ditt livs puls och helar varje brist; stammen, som bär grenen och genomströmmar dess fibrer med sin frälsande nåd; modern, som hugsvalar; vännen, som aldrig överger. Han är din brudgum skön. Tag honom fullt, släpp honom ej.

Höga visan 6:4 4Vänd bort ifrån mig dina ögon, ty de hava underkuvat mig. Ditt hår är likt en hjord av getter som strömma nedför Gilead.

Med Herren som vårt livs värn frukta vi ej fiendens raseri. Bakom denna fästningsvall är soldaten trygg. Inom denna inhägnad av hans trohet skola inga stormar sönderslita oss. Hans rikedom är vår. Hans allmakt står till vårt förfogande, såvitt vi hava makt över hans hjärta. Och vad säger han? »Vänd bort dina blickar från mig; de komma mig att darra.» Av vad? (**slut 178, 179**) Av kärlek. Kunglig nåd! Härliga utsikt för framtiden!

Han har varit mitt livs värn. Det var han, som grep lejonet och band djävulen. Jag såg tydligen hans genomborrade hand, då jag väl kommit förbi. Detta är vägen till »Uttolkarens» hus.

Fromhet: Men gick du icke förbi *Uttolkarens hus*? Kristen: Jo, och där såg jag en hel del, som jag skall komma ihåg, så länge jag lever; i synnerhet var det tre ting ... Kristens resa

Låt ej en besegrad fiende skrämja dig bort. »Kom in! Kom in, och himlens fröjd blir din.» Tro på hans närvaro! Lita på hans hjärta! Trons väg öppnas mer för vår fot än för ögat. Den som gått i kraften av hans ord finner vägen banad för sina fötter. Herren är ditt livs värn.

För vem skulle jag rädas? En liten flicka jollrade på sin moders knä. Då kom grannens hund, den store, svarte »Karo». Den lilla brast i gråt och sade: »Hunden, hunden kommer!» »Annie,» sade modern lugnt, »du är ju hos mamma.» — »Mor», utbrast Annie, »du skall bevara

mig.» Och slutande sina små armar kring hennes hals, tillade hon:
»Glöm aldrig, lilla mamma, att jag litar på dig.»

David, som var omgiven av fientliga makter, talar om tjutande hundar, som i nattens mörker lurade på honom.

Om aftonen komma de tillbaka, de *tjuta såsom hundar* och gå omkring i staden. Ps 52:7

Men han slöt sina armar, den enfaldige kungen, omkring Jehova och sade: »Hjälp mig, ty jag förtröstar på dig».

Låt mig bittida förnimma din nåd,
ty jag förtröstar på dig.
Kungör mig den väg som jag bör vandra,
ty till dig upplyfter jag min själ. Ps 143:8

De många försäkringarna av hans mun om fast tro på Herren likna Annes ord: »Glöm aldrig, att jag litar på dig». Men är det inte övermod att tala så mycket om sin tro? Nej, icke här. Det är en förunderlig nåd, att vi arma få vänta något av Gud. Och med de många löften, han givit oss, kan väl ingen, som känner honom, tvivla på hans person. Jesus, jag litar på dig nu. Du är mitt livs värn. »Glöm aldrig, att jag litar på dig.»

II De späda barnens föda 180

1 Vår föda

»Åstunden såsom nyfödda
barn den andliga,
oförfalskade mjölken.» 1 Petr. 2:1–2

Så lägg nu bort all ondska och allt svek och skrymteri och afund och allt förtal. Och *åstunden, såsom nyfödda barn, den andliga oförfalskade mjölken*, på det att Igenom henne mån tillväxa till frälsning. 1 Petr 2:1–2

Såsom barnet åstundar modersmjölken, såsom strandpilens rötter dragas till den sorlande bäcken, så har din själ börjat längta efter Gud, och din kärlek till Guds ord är ett glädjande

bevis därpå, att du är född på nytt genom Guds ord.

Varje späd varelse håller sig intill och emottager sin första näring från det liv, som har framalstrat detsamma, och betecknande för en persons sinnelag och karaktär är det föremål han älskar och den sak han lever för.

Så länge det nya livet saknas, är bibeln till och med för oss en tråkig bok, som gärna får ligga oläst på hyllan, och vi förundra oss över de människor, som kunna bliva så fångslade av denna bok, att de »hänga över den både bittida och sent». Men så fort det nya livet har blivit tänt i själen, söka vi efter Guds ord, såsom det nyfödda barnet efter modersmjölken, och dess in (**slut 180, 181**) flytande på våra hjärtan hugsvalar och tillfredsställer såsom ingenting annat. Ej under, om vi känna behov att läsa Guds ord, såsom barnet tillbringar mycken tid vid modersbrösten. Här är enda källan till vårt livs näring och tillväxt.

Människans liv får i dess spädate barndom sin naturliga näring genom produkterna av det liv, som framalstrat detsamma, och alldenstund det gudomliga livet i människan underhålles genom bibelns ord, ligger även i detta förhållande ett säkert bevis därpå, att detta ord är gudomligt till sitt ursprung, övernaturligt till sina egenskaper, himmelskt till sitt väsen och står så högt över det jordiska och mänskliga som det liv, vilket det underhåller. Och frändskapen mellan det gudomliga livet i själen och den Heliga skrift angiver dess ursprung ur samma källa. Därför säger Jesus: »Den som är av Gud, han hör mitt tal».

Den som är af Gud, han hör Guds ord därför hören I icke, meden I icke ären af Gud. Joh 8:47

Och Paulus vittnar om det nya livets natur, då han säger: »Den andlige bedömer allt»

Den andelige däremot bedömer allt, men varder själf af ingen bedömd. 1 Kor 2:15

— och vidare: »Vi hava icke fått världens ande, utan den Ande, som är av Gud, att vi må känna vad som har blivit oss skänkt av Gud.» 1 Kor. 2.

Men vi hafva icke fått världens ande, utan den Ande, som är af Gud, att vi må känna det som blifvit oss skänkt af Gud; 1 Kor 2:12

Ett sådant liv kan icke tillfredsställas med vad som helst. Före omvändelsen kan vältaligheten och snillet draga människan till ordet och möjligtvis någon gång bliva ett lockbete för att fånga henne; men när hon en gång är född på nytt, är det ordet självt, som hon åstundar utan några tillsatser. Ej heller kan sång och musik eller sinnet hänförande tillställningar ersätta den sunda näring, som Guds rena ord erbjuder. Olämplig föda, hur riklig den än må vara, visar snart spåren av sin skadliga verkan i barnets sjukliga och bleka ansikte. Så vittnar ock det sjukliga tillståndet hos en stor del av de kristna om den dåliga beskaffenheten av den föda, varmed de bli (**slut 181, 182**) vit försedda. De äro i ständigt behov av tillsyn och vård och behöva skjutas fram i rullstolar, därför att de icke hava fått eller mottagit den näring de behöva.

Men vem ibland oss är icke angelägen att tillväxa, att bliva mer kristuslik, helig och brinnande i anden, att tillväxa i kunskap och nåd? Allt som bidrager att stärka heliga uppsåt kan vara medel i Guds hand till vår uppbyggelse, men själen förnyas blott genom den sanning, som *helgar henne*. Vi synas ofta tänka, att vi skola växa enbart genom att bevista möten eller genom kristlig verksamhet, något som även har en stor betydelse för det kristliga livet; men förrän vi fått ögonen öppna därför, att tillväxten står i förhållande till vår bibelkännedom, skall det bliva oss omöjligt att uppnå Kristi fullbordade ålders mått, och vi skola alltid förbliva barn och bortföras av varje lärdomsväder.

Men ett liv i sanningens lydnad ålägger oss att avlägga all ondska, under vad form den än framträder, emedan sådana ting fördärva lusten efter Guds ord; och de måste genast och för *alltid* bliva avlagda. 1 Petr. 2:1.

Så läggen nu bort all ondska och allt svek och skrymteri och afund och allt förtal. 1 Petr 2:1

En ung man, som under otroslivet var »tobaksätare», tömde sin dosa och gick till närmaste bokhandel och köpte en liten språkbok, vilken han sedan bar i sin dosa. Då den inrotade begärelsen kom, tog han upp sin dosa och läste de språk, som föllo upp i den lilla boken. Den trofaste Anden, som aldrig försummar sig, passade tillfället att genom denna åtgärd leda honom in i Guds ord och göra bibeln kär för hans hjärta. Han fördes ut på ordets gröna ängar, och under vilans ro glömde han sin fula vana. Ej nog härmed. Han bevarade ett fint sanningssinne, ett gott samvete, och övades till gudaktighet, så att **(slut 182, 183)** han växte ovanligt fort i Herren. Han är nu en ordets förkunnare.

Med samma beslutsamhet, menar jag, måste du kämpa emot de köttsliga begären och taga din tillflykt till Herrens ord.

2 Advokat eller arvinge s 184

»Äro vi barn, så äro vi
ock arvingar». Rom. 8.

Men äro vi barn, så äro vi ock arfvingar, nämligen Guds arfvingar och Kristi medarfvingar, om vi annars lida med honom, på det att vi ock med honom må varda förhärligade. Rom 8:17

Har du sett en advokat sätta på sig glasögonen och med en lagkarls kritiska blick genomläsa ett testamente? Han granskar varje ord, han siktar varje mening, han söker fatta huvudtanken och ser noga efter, om den är rätt uttalad. Något djupare intresse har han icke i denna skrift. Arvet tillhör en annan.

1:o. *Kristendomens advokater*. Den moderna kritiken kastar sig över den urgamla boken, vars blad äro fuktade av glädjens och tacksamhetens tårar, som flöto under en tid, då församlingen hade större behov att *känna* än att förstå Gud. I vår upplysta tid har var och en sin egen

mening att förfäktas, och man läser bibeln mera för att stärka sina bevis än för att *lyda* sanningen. Skriften är dock i all sin enkelhet Guds uppenbarelse; och vill någon förstå, om läran är av Gud, måste han göra Guds vilja, såsom vi lära förstå en person genom att leva in i hans vilja och tänkesätt.

Kristendomen ställes inför Pontius Pilatus.

Frågan: »Vad är sanning?» sysselsätter nu hela kristenheten. Den moderna forskningen har siktat både gamla och nya testamentet, och många (**slut 184, 185**) hava kränkt bibelns gudomliga anseende. Enfaldiga sinnen förbryllas genom talet om grundtexten, som alltid tages till hjälp, då en bibelstridig uppfattning skall genomdrivas; och många tala om en utgallring av bibelställen, som, enligt deras förmenande, äro icke allenast överflödiga utan rent av anstötliga. Alltså en ny bibel.

Kristenheten har satt på sig förnuftets glasögon, sedan hon förlorat sitt barnskap. Vad skall det bliva av tron i denna tvivelsjuka tid, om de kristna upphäva sig till domare över den levande Gudens ord? Låtom oss vara Mästarens lärjungar och, erkännande vår okunnighet, antaga skriftens tydliga utsagor, stadigt förblivande vid hans ord. Eljest torde vi med en Josef Hume få sluta våra dagar med ett beklagande av det mörker, varuti vår filosofi har bringat oss. Det är en högre vishet att höra Guds röst än att förstå grundtexten, ehuru det kan vara bra båda delarna. Den som tror på bibelns nakna sanning och ej utsmyckar läran med ord, vilka ej äro sanna, skall förstå sanningen, och sanningen skall göra honom fri!

2:o. *Himmelrikets arvingar*. Se på arvingen. Varje mening, som faller under hans ögon, gör honom rik och säll, ty han vet under läsningen av denna skrift, att det är faderns testamente till honom. Han känner tydligen, att ingen annan hade kunnat utfärda ett sådant testamente, där det minsta moment bär vittnesbörd om hans faderliga omsorg, och då han ser på namnteckningen, kommer han ihåg sin far, och minnen väckas, som göra testamentet levande. Han läser om och om igen. En tår glimmar i hans öga. Han är arvingen. Gud välsigne

honom.

Min älskade, du kommer aldrig in i Andens evangelium, om din avsikt bara är att *förstå* (**slut 185, 186**) Guds ord. Bibeln öppnas aldrig för en kall kritik. »Drag skorna av dina fötter, ty rummet, där du står, är en helig mark.»

Och han sade: Kom icke nära härintill! *Drag dina skor af dina fötter! Ty rummet där du står, är en helig mark.* 2 Mos 3:5

Så var Andens första rop till den som Gud ville uppenbara sig för. Det är Gud som talar, och därför skall du med den vördnad, som tillkommer en son, läsa din bibel. Det är din faders ord, varigenom han testamenterat dig allt vad han är och har. Dess förbund om evig nåd äro din väns tankar och stå utom all kritik. Dess löften äro springkällor med levande vatten, och skriften är ofelbar i sin ande. Kom till boken med hungrande hjärta, liksom lärkan till sjöstranden, och prisa honom, den levande källan.

Läs din bibel i ordningsföljd, såsom arvingen sitt testamente. Stryk gärna under de ställen, som ligga öppna för dig, och drag sakta förbi de höjder som du ej kan intaga. Även dess fördolda rikedomar, som du ej nu kan fatta, tillhöra dig såsom arvinge, lika visst som barnet är faderns arvinge, fastän det ej i sitt outvecklade tillstånd kan åtnjuta allt vad han äger.

Läs din bibel såsom arvinge, läs i ordningsföljd, läs med eftertanke, forska på dina knän, läs med stegrad kärlek och tacksamhet.

Läs för att känna din Gud och ditt arv i honom.

Det berättas, säger en författare, att en hop gossar i en australisk by en dag lekte med någonting glänsande. En arbetare gick förbi dem, tog det lysande föremålet i sin hand och utropade: »Vad är detta? Varifrån haven I fått detta?» De svarade: »Där uppe bland kullarna; och det finns mycket sådant där.» Snart strömmade män och kvinnor upp bland bergen att där finna det utomordentligt fina guld, som än i dag utgör Melbournes rikedomar. (**slut 186, 187**)

Så hantera vi klenoder, som vi icke känna, och vi, som äro löftets arvingar, kunna dock understundom föra ett svagt och tynande liv, därför att vi icke äro fullt medvetna om eller tillgodogöra oss vad Herren lovat. Även för oss finnas rikedomar, utsägligt dyrbara klenoder på de eviga kullarna — Guds nåds översvinneliga rikedomar i Kristus Jesus: ett land, »vars stenar äro järn, och ur vars berg man kan bryta koppar». Dess rikedomar ligga ej blott på ytan, där de äro lätt samlade. De äro förlagda i djupet och äro allt värdefullare, dess djupare man lär känna dem. Ingen rikedom kan jämföras med ordets dyrbara skatter. Bibeln är ett brödhus, ett land, som flyter av mjölk och honung, en källa med springande vatten till evigt liv, ett modersbröst, vars spenar drypa av mjölk, en uppenbarelse av Gud.

Och jag har stigit ned för att frälsa dem utur Egyptiernas våld och föra dem upp från detta landet till ett godt och rymligt land, till *ett land, som flyter af mjölk och honung*, till den ort, där Kananeer, Heteer, Amoreer, Ferisseer, Hivveer och Jebuseer bod. 2 Mos 3:8

Men hvilken som dricker af det vatten, som jag skall gifva honom, han skall icke törsta till evig tid, utan det vatten, som jag skall gifva honom skall blifva i honom en källa med springande vatten till evigt lif. Joh 4:14

Från början av troslivet är det nödvändigt att lägga Herrens ord till grund för det kristliga livet, så att vi ej bero av känslor och saliga möten utan av personligt umgänge med Gud i hans ord.

Den som har smakat och sett hur ljuvlig Herren är tjasas icke lätt av världen. Under ökenvandringen suckade Israel efter Egyptens köttgrytor, gurkor och meloner, men i löftets sköna land talade de aldrig om Egyptens förmåner. En rik erfarenhet i Guds ord förtager världen dess tjušnjingskraft.

Och Israels barn sade till dem: O att vi hade fått dö i Egyptens land genom Herrans hand, där vi sutto vid *köttgrytorna* och hade röd nog att äta! Ty I hafven fört oss till denna öknen för att låå hela denna hopen dö af hunger. 2 Mos 16:3

Vi komma ihåg den fisk vi åto i Egypten för intet, *gurkorna* och *melonerna* och purjolöken och rödlöken och hvitlöken; 4 Mos 11:5

Men du stöter emot en svårighet med avseende på tron. Du söker inom dig själv en känsla, som du kallar tro, och vanligtvis kommer du till den slutsatsen, att du ingen tro har. Detta är lika förvänt som att

svara en trovärdig person, då han erbjuder en penningssumma: »Jag kan icke emottaga din gåva, förr än jag känner, att jag har tro». Tron litar på löftesgivaren. *Gud* har (**slut 187, 188**) lovat. Skulle jag göra honom till lögnare? O nej! Han är trofast. Jag litar på honom.

O, så tag ditt arv i besittning. Gå genom landet till dess längd och bredd, dess djup och höjd. Du är bottenrik, kära Guds barn. Dig är en skön arvedel tillfallen.

Hugsvalad och stärkt 189

»Och under det han
talade till mig, kände jag
mig stärkt.» Dan. 10:16.

Och sade: Frukta icke, du älskelige man! Frid vare med dig, var stark, var stark!” *Och under det han talade till mig, kände jag mig stärkt* och sade: Min herre , tala! Ty du har stärkt mig.
Dan 10:19 obs vers 19 ej 16

Varför ha somliga en sådan kraft med sina ord, att ett ord av deras mun väger mer än tiotusen andra? I många fall ligger den innerliga kraft, som vinner hjärtan, i det hulda och moderliga hjärta, som vill offra sig, samt i den klara, öppna blicken och den fromma avsikten. Den som menar väl kan bli missförstådd men sällan föraktad. Guds ord är liv, emedan det är kärlek. Det kallas ej en hammare endast för hotelser och varningar, utan mer för den kärlek, som darrar av medlidande i domen. *Allt mitt medlidande är i rörelse*. Han gråter och förmanar.

Kraften att beröra hjärtan grundar sig på gudomlig kärlek, där hjärta sluter sig intill hjärta att leva och dö för varandra. Förtroende för

den man älskar gör hans ord till liv i våra hjärtan, inbördes gemenskap mellan lika hjärtan är en andekraft, som överför känslor och intryck. En döende kan få liv genom beröring av fadershanden, det sårade barnet känner sig helat genom det lätta vidrörandet av moderns andedräkt, då hon blåser på det onda och säger: »Nu blir det bra igen». (slut 189, 190)

Skulle han, som danat våra njurar och känner våra hjärtan, ej kunna vinna, hugsvala och stärka sina egna barn? Ack jo! *Såsom en moder hugsvalar sitt barn, så skall Jag hugsvala eder.*

Ty du har skapat mina njurar, du sammanväfde mig i min moders liv. Ps 139:13

Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröfva mig och känn mina tankar Ps 139:23

Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom. Ps 103:13

Men blott den som är av Gud hör Guds ord.

Den som är av Gud, han lyssnar till Guds ord; och det är därför att I icke ären av Gud som I icke lyssnen därtill. Joh 8:47

Barnet känner moderns ord helt annorlunda än lekkamraterna. Det finnes själar, som älska att vara ibland Guds barn och lämpa sitt liv efter deras vanor; men skillnaden mellan äkta gudssöner och namnkristna uppenbaras i deras förhållande till Guds ord. Den som är barn av Jesu hjärta och genom blodsband förenad med honom bliver utom sig av hans ord.

Mina får höra min röst.

Mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig. Joh 10:27

Den som har vårt hjärta har även vårt öra. Vi älska med helig trängtan alla Guds tankar och beundra honom i allt hans råd. Inga ord kunna måla, hur den av Anden helgade själen älskar Gudsord. »O, huru kär haver jag din lag! Jag fröjdas över ditt ord såsom över ett stort byte.»

Jag fröjdar mig över ditt tal såsom den som vinner stort byte. Ps 119:162

Stor frid äga de som *hafva din lag kär*, och intet finnes, som bringar dem på fall. Ps 119:165

Himmelens älskling får nytt liv genom budskapet hemifrån.

Då Människosonen talade till Daniel, den älskade, kände denne sig stark. Där var ingen lång bibelförklaring, utan få ord i vänskap mellan hjärtan, som delade varandras intressen, syften och böjelser.

Och ännu en gång kom en, som liknade en människa, vid mig och gaf mig styrka och sade: ”Frukta icke, du älskelige man! Frid vare med dig, var stark, var stark!” Och under det han talade till mig, kände jag mig stärkt och sade: Min herre, tala! Ty du har stärkt mig. Dan 10:18 f

Lika andar förstå varandra. Om du icke förstår Jesu ord, kan det bero mindre på bristande förståndsodling än brist i gemenskap. För att förstå Människosonens ord, måste man hava Människosonens ande. Eljest går det så, att vi antingen endast beundra hans tal; eller ock stöta vi oss och vandra icke längre med honom. *Guds ord är liv*. Ingen kan ersätta en moders hugsvalelse, han må vara huru vis barnuppfostrare som helst. Vad den fattiga människan åtrår är kärlek och gemenskap. Icke blott kärlek utan även gemenskap (**slut 190, 191**). Där ett hjärta förenas med Gud och vilar i hans kärlek, börjar allaredan himmelriket.

Guds barn, syskon i samma fadershus, borde flitigt umgås med sin Faders ord. Samtal om och skildringar av en person drager hans bild mycket nära oss. Vi se honom, som vi personligen känna, under beskrivningen av honom. Tankarna fylla vårt inre med bilder av det föremål vi omfatta. Är ditt samtal ägnat att väcka rena bilder och fantasier? *Var icke vårt hjärta brinnande i oss, då han talade med oss på vägen och uttydde för oss skrifterna!*

Och de sade sinsemellan: Var ocke vårt hjärta brinnande i oss, då han talade med oss på vägen och uttydde för oss skrifterna? Luk 24:32

Elia gick, stärkt av änglabrödet, fyrtio dagar och fyrtio nätter till Guds berg.

Och han såg sig om, och si, vid hans hufvudgård låg ett glödbakadt bröd, och där stod en kanna med vatten. Och då han hade ätit och druckit, lade han sig åter till hvila. Och Herrens ängel kom för andra gången vid honom och sade: Statt upp och ät! Ty du har en lång resa att

göra. Då stod han upp och åt och drack, och gick så, styrkt av den maten, *i fyrtio dagar och fyrtio nätter, ända till Guds berg Horeb.* 1 Kon 19:6–8

Ditt ord håller oss uppe, när vi det få. Har Guds ord blivit din spis?

Hebr 10.24 Och låtom oss akta på varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar; Bibeln är icke försummad, men icke så älskad och vördad ibland Guds folk, att vi känna djupet och vidden av dess helgande och allt förnyande kraft. Vi sakna icke offentlig uppbyggelse men tvina bort av brist på verklig näring. Till och med kristna hem, där regelbunden husandakt övas, sakna ofta nog den Andens gemenskap, som upplivar till kärlek och goda gärningar. Våra handlingar visa, vad verkan Guds ord haft på våra hjärtan.

Av hans fullhet s 192

»Av hans nåd är hela jorden full.» Ps. 104.

Huru mångfaldiga äro icke dina verk, o Herre! Med vishet har du gjort dem alla; jorden är full af hvad du skapat. Ps 104:24

»Av hans fullhet ha vi alla fått.» Joh. 1:16.

Och af hans fullhet hafva vi alla fått, och nåd för nåd. Joh 1:16

Den verkande orsaken till all utveckling inom naturens värld är *emottagande*. Från mossan upp till naturens yppersta alster är samma lag gällande. Fritt emottagande av passande näring befordrar växternas liv, men avbruten korrespondens med givande orsaker hämmar dess utveckling. Plantan lever, så länge hon tager emot, men dör, om hon icke andas genom bladen och upptager näring genom rötterna. Som Guds barn är du samma lag, gällande för livet, underkastad. Du lever, i mån som du själv emottager och i livet omsätter Guds nåd. Och du är levandegjord till *barmhärtighetskärl*,

begåvad för emottagande av det som är oss skänkt av Gud. Denna tanke är full av hopp.

Låtom oss se en annan sida i lagen för emottagande. Den sinnrika inrättningen hos varje sådant organ för emottagande bär tydliga spår av den omsorg, som blivit nedlagd på deras konstruktion, och deras omgivning är full av behovens fyllnad. Daggen faller på gräset, och solen, en svag bild av Guds kärlek, utsänder sina strå (**slut 192, 193**) lar över dal och höjd, och blomman rodnar vid dess smekning; luften tränger sig in genom varje springa; jorden omsluter trädens rötter och giver det sista av sin fetma. Inom naturen är behovet att giva större än emottagandet.

Hur måste det ej i ännu större grad vara förhållandet med Gud själv. Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han icke skänka oss allt med honom?

Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom. Rom 8:32

Vem kan måla den ömma kärlek, varmed han omhuldar sina barn? Vem har skådat källan till den ström, som vattnar så många tusen plantor i nådens rike? Gud har många tusen barn men försummar ingen. Han lyssnar till var och en av dem, och alla bära vittnesbörd om Herren, att han är god. Tåligt upprepande av samma nådens under och Andens milda dragande äro en ständig påminnelse om att han vill träda i närmare förbindelse med oss och våra behov. Anden är såsom en stigande flod, och Jesus säger: Den som tror på mig, av hans liv skola, såsom Skriften har sagt, flyta strömmar av levande vatten. Joh. 7.

Den som tror på mig, af hans lif skola såsom skriften har sagt, flyta strömmar af levande vatten. Joh 7:38

Källan måste välla sin klara våg, bäcken vattna sina stränder. Och Herren måste giva. Joh. 3:14; 4:4, 34.

Och likasom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen varda upphöjd. Joh 3:14

Men han måste gå genom Samarien. Joh 4:4

Jesus sade till dem: Min mat är att göra dens vilja, som har sändt mig och fullborda hans verk. Joh 4:34

Och du är ett kärl för emottagande. Solen väcker naturen och blomman ur jorden för att giva; du är väckt av Anden för att känna Kristi kärlek. De milda krafter, som ha fört din själ från döden till livet, utgöra nu din atmosfär, likasom blomman indricker solens varma strålar. Du behöver icke oroas för din tillväxt, så länge du är hans. Alla krafter, som befodra livet, äro för handen i din omgivning, rikare och fullare än på naturens område. Herren är omkring sitt folk. Hans ögon följa dig. **(slut 193, 194)**

»Se på liljorna, huru de växa! De arbeta icke, ej heller spinna de, men jag säger eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem».

Och hvarföre sörjen I för kläder? Skåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de. Men jag säger eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en af dem. Matt 6:28 f

Varifrån hämta de sitt rika färgstoff och sin sköna vällukt?
Från omgivningen. Men vad de behöva, är endast droppar från naturens ocean. Hur komma de i besittning av denna rika uppfyllelse?
Stilla under inflytandet av utom dem varande krafter, växa de och klädas i skönhet, likasom barnet av sin moder, genom emottagande.

Varför icke du? Kära Guds barn, ser du icke än din Faders rikedomar?
Varför kastar du icke hela omsorgen för ditt liv på honom? Är han icke nog för dig?

Vad behöver du? Innan karavanen sattes i rörelse mot Josefs land, hade Jakob övervägt sin ställning. Efter sina behov räknade han tomsäckar. —

Och då Jakob såg, att säd fanns att köpa i Egypten, sade han till sina söner: Hvi sen I på hvarandra? Och han sade: Si, jag har hört att uti Egypten finnes säd att köpa; faren dit ned och köpen oss säd därifrån, att vi må lefva och icke dö. 1 Mos 42: 1 f

Ack, säger du, jag är idel tomhet och behöver hela hans fullhet. Vad mer, min älskade, hans fullhet är för dig. Ordet vart kött och bodde ibland oss, full med nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet.

Och Ordet vardt kött, och an bodde bland oss, full af nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet, såsom den af Fadren enföddes härlighet. Joh 1:14

Den var hel och hållen vår: *Vi skådade*. Och av hans fullhet ha vi alla fått nåd för nåd.

Och af hans fullhet hafva vi alla fått, och nåd för nåd. Joh 1:16

Rotens fetma är för stammen, grenarna och bladen. Du är hans lilla gren, som nyss har öppnat din första bekännelseknopp, och växer endast genom att förbliva i honom. Du har mycken tomhet, han har mycken fullhet.

»*Fullhet!*» är naturens sång. Den blyga blommans doft och lärkans sång i våren, naturens saftiga grönska och de mogna sädesfälten sjunga denna koral: *Av hans fullhet! Av hans fullhet!* Vindarnas sus och regnets milda skurar men även rimfrost och snö instämna i naturens jubelsång: *Av hans fullhet!* Nordens klara stjärne (**slut 194, 195**) himmel och Afrikas brännande sol stråla av hans fullhet.

Och den nyfödda själen — *av hans fullhet*. Synderskan vid Jesu fötter,

Och se, en kvinna i staden, som var en synderska, då hon förnam, att han satt till bords i fariseens hus, tog hon en alabsterfalska med smörjelse. Lu 7:37

rövaren, som klänger sig fast vid Jesus i döden,

Och han sade till Jesus: Herre, kom ihåg mig, då du kommer i ditt rike. Luk 23:42

David, som sjunger om evig nåd,

Ty du giver din konung stor seger
och gör *nåd* mot din smorde,
mot David och hans säd till *evig* tid. Ps 18:51 bl a

och Johannes, som prisar Kristi kärlek,

Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder; förbliven i *min kärlek*. Joh 15:9

jubla: *Av hans fullhet!*

Af hans fullhet hafva vi alla fått, och nåd för nåd. Joh 1:16

Lammet under herdens mantel och fåret vid hans käpp och stav sjunga genom dödsskuggans dal: »Jag fruktar intet ont, ty du är när mig.»

Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal, *fruktar jag intet ondt, ty du är med mig*; din käpp och staf trösta mig Ps 23:4

Bergens folk, som föra striden från portarna, och dalens innevånare triumfera: »*Ingen Gud är såsom din, o Jesurun!*»

Ingen Gud är såsom din, o Jesurun! Han far öfver himmelen till din hjälp, och i sitt majestät på skyarne. 5 Mos 33:26

Och sade: Herre, Israels Gud, det är ingen Gud såsom du, hvarken ofvantill i himmelen eller nedantill på jorden, trofast i förbund och barmhärtighet mot dina tjänare, som vandra inför dig af hela sitt hjärta. 1 Kon 8:23

Dalen har sin herde, festen sin bågare, livstiden lång godhet och barmhärtighet. Vad begär du? Se efter, vad han lovat. Säg till honom: Min nöd är stor. Jag dör utan dig. Men du är min Gud, och jag flyr till dig. Fräls mig, bevara och uppfyll mig. Jag tror ditt löfte och tager emot din fullhet. *Din fullhet.*

Af hans fullhet hafva vi alla fått, och nåd för nåd. Joh 1:16

Morgondagg s 196

»Bittida söker jag dig.»

»Tidigt på morgonen föll
ett flöde av dagg.»

Gud, du är min Gud, *bittida söker jag dig*; min själ törstar efter dig, min kropp längtar efter dig, i ett torrt land, som försmäktar utan vatten. Ps 63:2

Stig tidigt upp! Morgonluften är ren och stärkande. Mannat föll tidigt på morgonen. Då är börens tid. Tidig nåd är källan till glädje och

levnadsmod. »Mätta oss med din nåd, när morgon gryr, så vilja vi fröjdas och vara glada i alla våra livsdagar.»

Mätta oss med din nåd, när morgonen gryr, så vilja vi jubla och vara glada i alla våra livsdagar. Ps 90:14

1:o. *Din morgon.* Är den ljus? Du vet ej, vad dagen bär i sitt sköte. Ett moln av misstankar, avundsjuka, missmod, vrede, motgångar, sjukdomsfall, sorgebud o. s. v. kan förmörka din levnadssol, och ditt hem är ett sorgehus, din ära ett kors. Hur litet anade Job sina prövningar den dagens morgon, som var ingången till dödsskuggans dal. En dag med sorgebud, strider och kval har ofta en stilla morgon, såsom fåglarna draga sig tyst tillbaka från alperna före stormens utbrott.

Din morgon kan även vara dyster och mulen. Allt är så tomt och ängsligt, allt så mörkt och besvärligt. Men bakom molnet står Herren med sitt leende, likt morgonsolen bakom dimman. Dina svårigheter, din oro och dina bekymmer, barnens skrik och familjens oroliga brådska, din mans svårmod och tjänarinnans otålighet, din huvudvärk, din trötthet, det myckna arbete, som skall utföras, äro en morgondimma, ur vilken den (**slut 196, 197**) dagens manna faller. Det manar till bön. Sällan har du en ljus och glad morgon bedit så allvarligt som nu med svårigheterna framför dig. För ett bedjande själ har dagens Jeriko sin änglafurste, Jos. 5,

Och det begaf sig, då Josua var vid Jeriko, upplyfte han sina ögon och blef varse, att en man stod där för honom och hae ett draget svärd i sin hand; och Josua gick till honom och sade till honom: Hör du oss eller våre fiender till? Och denne svarade: Nej, utan jag är en *furste öfver Herrens här* och är just nu kommen. Och Josua föll ned mot jorden på sitt ansikte och tillbad och sade till honom: Hvad säger min Herre till sin tjänare? Jos 5:13 f

och offerhöjden sin middagsglans. 1 Mos. 22.

1 Mos 22 Abraham går att offra Isak.

Lämna all din omsorg åt Herren. Töcknen skingras, barnen tystna, tröttheten försvinner. Över hela ditt hus vilar ett saligt leende. Den dag, jag ropade, svarade han mig. Du ingav mig mod, och min själ fick kraft.

2:o. *Så fort ditt öga öppnas, sök den Älskade.* Börja din dag med honom. Gläds däröver att Herren är din Gud. Bed honom så uppfylla och genomtränga ditt väsen, att du må stråla för honom hela dagen. Liksom månen är mörk i sig själv men lånar sitt ljus från solen, så är du mörk i dig själv, men Jesus vill vara solen och kraften i dig. Förrän dagens strider börjat, *tala* med Gud, som Herrens tjänare Mose, att du må stråla av hans helighet. Kvider anden i ditt bröst, gå avsides och *kämpa*, till dess du har vunnit, om du annars vill gå till dagens arbete lik en monark, som bestiger tronen. Då skall världen icke skämta med din gudsfuktan. Bedjen, och I skolen få, klappen, och eder skall varda upplåtet.

Bedjen, och eder skall varda gifvet; söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet; Matt 7:7

Giv akt på kämpan vid Jabboks vad. Tvivelsutan hade han bedit hela natten. Då han genom bönen var mogen att brytas ned, för att sedan erhålla ett nytt namn, då kommer den Starke och fattar den kämpande själen. »Och en man brottades med honom, till dess morgonrodnaden uppgick.»

Och Jakob blef lämnad ensam kvar. *Och en man brottades med honom till dess morgonrodnaden uppgick.* 1 Mos 32:24

Denne vidrörde Jakobs höftsena, och då patriarken kände, att han funnit sin överman, en gudomlig person, ropade han under tårar: »Jag släpper dig icke, förrän du välsignar mig.»

Och han sade: Låt mig gå, ty morgonrodnaden går upp! Men han svarade: *Jag släpper dig icke med mindre du välsignar mig.* 1 Mos 32:26

Hurudan blev utgången? »Gud välsignade honom där.»

Och Jakob frågade honom och sade: Säg ditt namn! Och han sade: Hvarföre frågar du efter

mitt namn? Och *han välsignade honom där*. 1 Mos 32:29

På den kristnes morgonaltare borde kunna skrivas: *Gud välsignade honom där*. Varje plats, där en kristen har böjt sina knän, skulle bevara minnet av Herrens under genom den saliga verklighet dessa ord innebära: Gud välsignade honom där. Eljest — varför bedja vi?

3:o. *Skördemän behöva en god frukost*. Stora givare äro alltid stora emottagare, stora helgon förbruka mycken nåd. Endast de, som *rikligen undfå nåd*, kunna härska i liv. Rom. 5.

Räddade genom tro på Kristus

1Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom tro har vi frid med Gud genom vår herre Jesus Kristus. 2Han har gett oss tillträde till den nåd som vi nu lever i, och vi är stolta över hoppet att få del av Guds härlighet. 3Mer än så, vi är stolta över våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet skapar uthållighet, 4uthålligheten fasthet och fastheten hopp. 5Och hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den heliga anden. 6Medan vi ännu var svaga dog Kristus för alla gudlösa, när tiden var inne. 7Knappast vill någon dö för en rättfärdig – kanske går någon i döden för en som är god. 8Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare. 9Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom hans blod skall vi av honom så mycket säkrare bli räddade från vreden. 10Ty om vi var Guds fiender och blev försonade med honom genom hans sons död, då skall vi, när vi nu är försonade, så mycket säkrare bli räddade genom hans sons liv. 11Ja inte bara det, vi har vår stolthet i Gud tack vare vår herre Jesus Kristus, genom vilken vi nu har vunnit försoningen Rom 5:1–11

Mätta din själ vid källan! Ät livets bröd (Joh. 6), innan du går till dagens arbete.

Och Jesus sade till dem: Jag är *livets bröd*. Den som kommer till mig, han skall icke hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig törsta. Joh 6:35

Då sade Jesus till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Utan att I *äten* Människosönens kött och dricker hans blod, hafven I icke lif i eder. Joh 6:53

Det goda, som Herren har fött hos dig, behöver stärkas på nytt varje morgon, om du skall övervinna det onda med det goda. Din plats må vara aldrig så ringa, den har dock sin andel av ansvar, fröjder och smärta, ljus och mörker. Se därför till, att du aldrig försummar dagens morgon, då vakande, bedjande och allvarliga själar insamla dagens manna. Även du har din andel i morgonflödet.

Skulle hon, som väckt sin skyldeman genom en lätt rörelse vid hans fötter, komma igen tomhänt? Och han sade: »Tag manteln, som du har på dig, och håll den fram!»

Och han sade: *Tag manteln, som du hafver på dig, och håll den fram!* Och hon höll den fram, och han mätte i sex mått korn och lade på henne och gick så till staden. Rut 3:15

Och varför skulle ej Rut, den blivande furstinnan, få doppa sin beta i såsen? »Kom hit och ät av brödet och doppa din beta i vinet!» (Ruts Bok).

Och Boas sade till henne, när måltidsstunden var inne: *Kom hit och ät af brödet och doppa din beta uti ättikan!* Och hon satte sig vid sidan af skördemännen, och han lade för henne rostade ax och hon åt vardt mätt och lämnade något kvar. Rut 2:14

Din själs frände är mer än Boas. Varför är du så sen att öppna ditt hjärta för Jesus? Väl använd morgon är väl använd dag. Väl bedet är väl arbetat. Bed så, att den helige Ande kommer över dig.

4:o. *Morgonens manna är din reskost för dagen.*

Och de samlade däraf hvarje morgon, hvar och en i mån af sitt behof; och när solen blef het så smälte det bort. 2 Mos 16:21

Andens inspiration din eld- och molnstod,

Och Herren gick framför dem om dagen uti en *molnstod* på det han skulle föra dem den rätta vägen, och om natten uti en *eldstod* på det han skulle lysa dem, så att de kunde tåga både dag och natt. 2 Mos 13:21

Guds närvaro ditt »lifs värn», »din stolthets svärd och din styrkas prydnad».

Herren är mitt ljus och min frälsning; för hvem skulle jag frukta? Herren är mitt *lifs värn*; för hvem skulle jag rädas? Ps 27:1

Säll du, o Israel! Hvar finnes ett folk, som du, frälst af Herren, din hjälps sköld, och *din stolthets svärd*? Också skola dina fiender buga sig för dig och du skall trampa på deras höjder. 5 Mos 33:29

Ty du är deras *starkhet och prydnad*, och genom din nåd upphöjer du vårt horn. Ps 89:18

Vi skulle du ännu en gång gå till dagens arbete försvagad

genom bristande umgänge med Gud? Trots mångåriga erfarenheter och högt uppdriven arbets (slut 198, 199) förmåga är du ej i stånd att förhållande Gud genom dina verk, om du icke har beskådat den sköna urbilden på berget. »Se till, att du gör allt efter den förebild, som jag har visat dig på berget.»

Och se till, att du gör efter den förebild, som blifvit dig visad på berget! 2 Mos 25:40

Hur ofta har du ej misslyckats! Den långa natten av fåfängt arbete visar, att de galileiska fiskarna ej kunde såsom Jesu lärjungar fiska med framgång utan Mästaren.

Simon Petrus sade till dem: Jag går bort för att fiska De sade till honom: Vi gå ock med dig. Då gingo de ut och stego strax i båten, och i den natten fångade de intet. Joh 21:3

Däremot kunna vi, såväl som de, lätt förstå av det stora fiskafånget, att den uppståndne Herren, Mästaren, var kommen.

Och han sade till dem: Kasten ut nätet på högra sidan om båten, så skolen I finna. Då kastade de ut och förmådde nu icke draga upp det för fiskarnas myckenhets skull. Joh 21:6

»Vad?» utbrast principalen. »Din stil är alldeles förändrad!» — »Jag har blivit en kristen», svarade bokhållaren lugnt. »Låt vara, men vad har det att göra med din handstil?» — »Jo,» svarade han, »tron lär mig att göra allt för Gud. Var morgon beder jag Gud om nåd att skriva väl och göra mitt arbete väl. Jag beder och arbetar. Detta är hela hemligheten.» —

Ora et labora. Regula Benedicti

»Jag respekterar din kristendom», svarade den förvånade principalen.

Den unge bokhållaren var beklädd med arlaregnets välsignelse. Han försummade ej att insamla dagens manna före sin arbetstid på kontoret.

Och de samlade däraf hvarje morgon, hvar och en i mån af sitt behof; och när solen blef het, så smälte det bort. 2 Mos 16:21

Men om du icke har tid att bedja, så skall du likväl få tid att ångra en förlorad dag, när aftonen kommer. Jag känner en man, som steg tidigt

upp en morgon för att hinna med dagens arbete, men i brådskan bad han ej så allvarligt, som han hade bort göra, om Andens kraft, utan ryckte upp en bok skrivpapper och rusade till verket. Då middagen kom, hade han, som ofta varit »en god skrivares penna», förstört tio ark papper och våndats utan resultat, likpredikanten, som predikade två timmar utan att säga någonting. Vad han bort göra på morgonen, det måste han nu: *bedja*. Och slutligen vann han något av reformatorns ande, som under en bråd (**slut 199, 200**) och svår tid sade: »Jag kan ej komma igenom, om jag ej beder minst två timmar om dagen.» Varför vinna vi så litet? Därför att vi bedja för litet. Varför duka vi under? För en illa använd morgon. Vi samla ej in dagens manna. Vi kläda oss ej i Guds vapenrustning.

Ikläden eder hela Guds vapenrustning, på det att I mån kunna stå emot djäfvulens ränker. Ef 6:11

5:o. Glöm ej vapenrustningen. Gå i Andens kraft!

Då engelsmännen i april månad 1868 hade berett sig att med storm taga Magdala, inrapporterade en soldat den häpnadsväckande nyheten, att man hade glömt krutsäckarna till portens sprängning; och genom denna oförlåtliga glömska, som väl saknar motstycke i krigshistorien, hava de gjort sig själva till ett åtlöje. Vad skall man säga om ett regemente, som kommer till platsen med hästar, gevär och kanoner men utan ammunition? Med alla sina vapen kunna de intet uträtta. De falla ett offer för sin tanklöshet.

Långt mera klandervärd är en kristen, som är tanklös nog att gå till verket utan bön. En allaredan vunnit erfarenhet manar oss framåt men gagnar intet för dagens strider, om vi sakna den helige Andes kraft. Den kristne må hava gått igenom tiotusen floder, han står dock vanmäktig inför dagens Jeriko, om han icke på morgonen har talat med »Fursten för Herrens här».

Och denne svarade: Nej, utan jag är en *furste öfver Herrens* här och är just nu kommen. Och Josua föll ned mot jorden på sitt ansikte och tillbad och sae till honom: Hvad säger min Herren till sin tjänare? Josua 5:14

Tusenden, som varit inne i vilans land och högt benådade, hava

småningom sjunkit i anden genom slapphet och försummelse.

Låtom oss därför, då ett löfte står kvar att inkomma i hans *hvila*, frukta, att någon bald eder må befinnas hafva blifvit tillbaka. Hebr 4:1

De tro sig vara välsignade av Gud, men deras torra bekännelse och nederlagen i vardagslivet bära vittnesbörd om ett tynande liv. Vad är orsaken? Kanske en försummad morgon.

O, jag besvär dig, min käre vän, försumma ej din morgonstund. Innan jordiska tankar och världsliga bekymmer hava såsom en svärm gräs(**slut 200, 201**) hoppor uppfyllt hjärta och sinne, ödeläggande hela din själ på högre intressen, fröjder och förhoppningar — höj dig på bönen och tacksägelsens vingar till de himmelska höjder av umgängelse med Gud, där eldskriften förnyas, så att du kan gå ut i vardagslivet med detta segerjubel i ditt hjärta: »Si, jag kommer för att göra din vilja, o Gud, och din lag är i mitt hjärta.»

Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta” Ps 40:9

Det är ofta nog, som om en här av främmande tankar stode vid hjärtats port om morgonen. Stundom är deras gestalt så härlig, att de intressera oss; ibland röra de sig t. o. m. omkring andliga ting, men göra oss likväl förströdda. Sucka till Herren, då du vaknar, och bevara din själ från världens lockelser genom tidig umgängelse med Gud. Låt Jesus tala med dig först av alla. Var från dagens början helt intagen och fördjupad i honom, hans kärlek, hans blod och sår. Syssla med sådana ting, som för hans bild närmare din trosblick. Häri ligger en källa till ständig frid, oavbruten grönska och fruktbarhet. *Allt vad han gör, det lyckas väl.* Ps. 1:3.

Han är såsom ett träd, planteradt vid vattenbäckar, hvilket bär sin frukt i sin tid, och hvars löf icke vissna; och *allt hvad han gör, det lyckas väl.* Ps 1:3

Varför? »Han tänker på Herrens lag både dag och natt».

Utan har sin lust i Herrens lag och *tänker på hans lag både både dag och natt.* Ps 1:2

Behjärta vad jag säger! En dag blir ofta retfull och svår, därför att vi

gått till dagens arbete utan börens välsignelse, och mången orolig Marta, som springer ut och in, uträttat så litet, emedan hennes morgonbön var mindre hjärtesak än gammal vana.

38Medan de var på väg gick han in i en by, och en kvinna som hette Marta bjöd honom hem till sig. 39Hon hade en syster vid namn Maria, som satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord. 40Men Marta tänkte på allt hon hade att ordna med. Hon kom och ställde sig framför Jesus och sade: ”Herre, bryr du dig inte om att min syster låter mig ensam ordna med allt? Säg åt henne att hjälpa till.” 41Herren svarade henne: ”Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oroar dig för så mycket, 42fast bara en sak behövs. Maria har valt det som är bäst och det skall inte tas ifrån henne.” Luk 10:38–42

Den himmelske vännen står i morgonens port med hela rikedomerna av sin nåd, liksom modern väcker den hemkomne sonen med blombuketten och kaffepannan. Har du ingen tid för din Vän, intet att säga honom rörande din själ och andras frälsning eller rörande din familj, din sysselsättning, din dag, din framtid o. s. v. *Hur använder du din morgon?*

Bönen s 202

»Allt vad I bedjen Fadern
i Jesu namn, det skall han
giva eder.»

Och allt hvad I bedjen i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadren må blifva förhärligad i Sonen. Joh 14:13

Den lungsiktige behöver andas djupt. En svårmodig själ och en, som lider av andlig tvingsot, kan återställas genom bön. Om bönen är det kristliga livets andedräkt, så kan ingen kristen leva utan bön. Varför nutidens kristna understundom föra ett tynande liv, beror ej på bristande kunskap utan på bristande gemenskap med Gud»
Vi bedja för litet. Och vi bedja icke rätt.

1:o. Herren har icke blott undervisat om

bönens makt, utan även lärt huru vi skola bedja.

Då Herren sade: »Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn»,

Och *allt hvad I bedjen i mitt namn*, det skall jag göra, på det att Fadren må blifva förhärligad i Sonen. Joh 14:13

har han själv intagit ställningen av en borgesman. Det är för hans egen skull vi få allt vad vi bedja om i Jesu namn.

En man gör konkurs, och många lida förlust på honom. Ej nog därmed. Han har genom falskhet och bedrägeri förlorat allas aktning och förtroende; ingen lånar honom ett öre. Men en dag kommer han understödd av godkänd borgen. Bankiren får ett annat utseende, kassören bugar sig för låntagaren. Han har fått en aktad och rik borgesman. I den personens namn lyfter han den summa han behöver.

Din borgesman är Kristus. Och han säger: (**slut 202, 203**) Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han giva eder. Om du skrivit »Jesus» på den växel du ämnar draga hos Gud, nekas ej din begäran, om du beder i Jesu namn. Så ovärdig och usel du än är, kan du frimodigt nalkas Fadern och säga: »Det är en ringa sak för dig, som utgav din Son för mig, att välsigna min själ och uppfylla mig.»

2:o. *Men du måste vara sann i ditt framträdande inför Gud. Varje människa är av naturen osann. »Fåfänglighet och lögn äro alla människor, höga som låga.»*

Låt *fåfänglighet och lögn* vara fjärran ifrån mig; och giv mig icke fattigdom, ej heller rikedom, men låt mig få det bröd mig tillkommer. Ordspr 30:8

Blott *en* Människa är sann, och lika mycket som Han vinner gestalt i oss, lika mycket äro vi sanna. Jesus sade: *Jag är sanningen.*

Jesus sade till honom: Jag är vägen och sanningen och lifvet; ingen kommer till Fadren utan genom mig. Joh 14:6

Den som vill vara en framgångsrik bedjare måste grunda sin bön på Jesu dyra förtjänst; men ingen kan bedja i Jesu namn utan att vara sann.

Sanningens Ande är en ömtålig duva.

Men när Hugsvalaren kommer hvilken jag skall sända eder ifrån Fadren, *sanningens Ande* som utgår ifrån Fadren han skall bära vittnesbörd om mig. Joh 15:26

Vårda sanningens dygd.

Är du barn av sanningen, var sann i ditt väsen, och gå fram med uppriktigt hjärta, sådan som du är. Ebr. 10:22.

Och låtom oss framgå *med ett uppriktigt hjärta*, i trons fullvisshet, bestänkte till våra hjärtan från ett ondt samvete och till kroppen tvagne med rent vatten. Hebr 10:22

Sanningens Ande gör en människa sann och skyr all efterapning. »Du älskar sanning i hjärtat. Lär mig ock vishet i mitt innersta.»

Se du har behag till sanning i hjärtegrunden; så lär mig då vishet i mitt innersta. Ps 51:8

Bönens port öppnas aldrig för den som har någon skötesynd med sig. Och det vore illa för oss, om Gud erkände någon dubbelhet hos oss genom att välsigna våra själar i synden. Därtill har han oss för kära. »Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke hava hört mig. Rannsaka mitt hjärta, o Gud, pröva mig, och förnim hur jag menar det.»

Det beror icke så mycket på din värdighet som därpå, att du är sann. Varför Gud välsignar oss mera genom enskild bön, beror ofta därpå, (**slut 203, 204**) att vi då framträda mera okonstlat än i den offentliga bönen. Låt ditt hjärta tala.

3:o. *Förbida Herren.* Likna ej barnet, som gläntar i dörren men springer bort till sina lekar; och fordra ej, att Gud skall välsigna dig *var* som helst. Den som beder i tron *väntar* bönhörelse och stannar kvar inför Herrens ansikte, såsom Abraham.

I sin barnsliga tro är själen ofta djärv i sin bön. Hon beder Gud om

hela världens frälsning, och allt synes vara möjligt. När jag fann frid med Gud, trodde jag, att varenda människa, jag nådde, skulle emottaga samma frälsning. Men de gjorde sina hjärtan till diamant. Vi få ha tålamod. Herren har haft tålamod med oss.

Herren har lovat höra de eländas rop men aldrig förbundet sig att följa våra planer. »När du blir stor», säger fadern, »skall du få det.» Men fader och son hava olika mått för den mogenhet, som är nödvändig för gåvans emottagande. Låtom oss vara andarnas Fader underdåniga, att vi må leva. Vi ha en fader, som ej allenast har goda gåvor att giva, utan ock *förstår* att giva. Lev ett bödens liv! Hav en bönevrå ute eller inne. Gå ofta dit. Tala med Gud om *allt*. Ingen är dig så nära som han. Och minns, att han *känner* för sina barn.

III Grunddraget i barnets karaktär. 205

1 Kärleken

Si, skön är du! H. V. 1:15.

Si, skön är du, min älskade, si, skön är du, du dufvoögda! HV 1:15

Ett älskande hjärta giver karaktären skönhet och behag, den upphöjda själen en ljuvlighet, som är tilldragande. Kärleken omgiver "kristendomens högsta adel med ljuvliga, balsamiska dofter, såsom Libanon strömmade sin vällukt över nejden. »Dina kläders lukt äro såsom lukten från Libanon.»

Af sötma drypa dina läppar, min brud! Under din tunga är honung och mjölk, och dina kläders lukt är såsom lukten ifrån Libanon. HV 4:11

Kärleken är full av inspiration, liv och ljus.

Den har inga stickord. Dess tal är ljuvligt. Kol. 4:6.

Edert *tal* vare alltid *ljuvligt*, med salt kryddadt, så att I veten huru I bören svara hvar och en.

Kol 4:6

Kärleken förjagar *all* bitterhet. »Hans mun är idel sötma.»

Hans mun är idel sötma, och allt hans väsende behag. Sådan är min vän, och sådan är min käraste, I Jerusalems döttrar! HV 5:16

Den utgjuter sig i glödande skildringar av sitt föremål och är av större värde för Moses uppdrag samt outhärligare för evangelisten än själva Arons vältalighet. Ur ett varmt hjärta framkvävla sköna ord, och det giver poesien högre lyftning. »Min tunga vare en god skrivares penna.» Ps. 45:2.

Mitt hjärta flädar öfver af sköna ord; min dikt, så gäer jag, gäller en konung; *min tunga är en god skrivares penna*. Ps 45:2

Det bästa vi kunna giva är ett varmt hjärta.

Kärleken tager den förolämpades parti och tar (**slut 205, 206**) den felande i försvar men tillrättavisar honom med gråtande allvar. »Är icke Efraim mig en dyrbar son, är han icke ett älsklingsbarn, vilket, ju mer jag bannar det, jag vårdar desto mer? Därför uppröres mitt hjärta för hans skull.» Jer. 31:20.

Är icke Efraim mig en dyrbar son, är han icke ett älsklingsbarn, hvilket, ju mer jag bannar det, jag vårdar desto mer? därför uppröres mitt hjärta för hans skull, och jag vill förbarma mig öfver honom. Jer 31:20

Kärleken avundas ej, han förtalar ingen. »Ty kärleken överskyler en myckenhet av synder.» 1 Petr. 4:8.

Och framför allt hafven en innerlig kärlek till hvarandra; ty ”*Kärleken skall öfverskylla en myckenhet af synder*”. 1 Petr 4:8

Kärleken har ömt hjärta men fast karaktär. Den är stark såsom döden, dess nitälskan är hård såsom dödsriket, dess glöd är en elds glöd, en Herrens låga. H. V. 8:6.

Lägg mig som ett signet på ditt hjärta, som ett signet på din arm! Ty kärlek är *stark såsom döden, dess nitälskan är hård såsom dödsriket, dess glöd är en elds glöd, en Herrens låga*.

HV 8:6

Kärleken dör hellre än att vika. »Därav hava vi lärt känna kärleken, att han gav sitt liv för oss.» 1 Joh. 3:16.

Däraf hafva vi lärt känna kärleken, att han har gifvit sitt lif för oss; äfven vi äro pliktige att gifva vårt lif för bröderna. 1 Joh 3:16

Ingen makt har ännu kunnat besegra kärleken. »Starka vatten kunna icke släcka kärlek, strömmar ej förkväva den.» H. V. 8:7.

Starka vatten kunna icke släcka kärlek, och strömmar ej förkväva den. Om någon, för att vinna kärlek, än gåfve ut allt gods han äger i sitt hus, man skulle blott förakta honom. HV 8:7

Den sannskyldiga kärleken har en enda person och ett enda föremål för sitt liv och är ett enda hjärta och en odelad vilja. Han dör för den älskade och återfinner sig själv i honom. *Man bliver den man älskar.*

Kärleken består ej uti att älska utan i att *vara älskad*, ej uti att giva, utan i att taga emot; men kärlekens natur är sådan, att han offrar allt. »Däruti består kärleken, icke att vi hava älskat Gud, men däruti, att han har älskat oss och givit sin Son till försoning för våra synder.» 1 Joh. 4:10.

Däruti består kärleken, icke att vi hafva älskat Gud, men att han har älskat oss och sändt sin Son till försoning för våra synder. 1 Joh 4:10

Och har Jesus blivit enda föremålet för vår kärlek, så att vi för hans skull förlorat allt, som delade våra hjärtan, giver denna hänförelse en underbar lyftning åt hela vårt liv och grundlägger en skön, helig karaktär. Ej under, att skalder och poeter hava sjungit kärlekens lov, och likväl ha de flesta varit främmande för kärleken själv. 1 Joh. 4:16.

Och vi hafva lärt känna och hafva kommit till tro på den kärlek, som Gud har till oss. Gud är kärlek, och den som förblifver i kärleken, han förblifver i Gud och Gud i honom. 1 Joh 4:16

Det kan ej förnekas, att en person är värd lika mycket som han älskar. Joh. 14:23, 24. **(slut 206, 207)**

Jesus svarade och sade till honom: Om någon älskar mig, skall han hålla mitt or, och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom. Den

som icke älskar mig, hållr icke mina ord; och det ord, som I hören, är icke mitt, utan Fadrens, som har sändt mig. Joh 14:23 f

O, låt mig vara till för Jesu hjärta
Och gömd uti hans välbehag,
Så att jag må i både fröjd och smärta
Behärskas av det högre livets lag.

2 Den lärjungen, som Jesus älskade s 208

»Var och en som älskar, han är
född av Gud.» 1 Joh. 4:7.

Mina älskade, låtom oss älska hvarandra; ty kärleken är af Gud, och *hvar och en som älskar, han är född af Gud och känner Gud.* 1 Joh 4:7

Den lärjungen, som Jesus älskade, är uppfylld av samma kärlek som Mästaren. Han lever i kärlek, vakar i kärlek, sover i kärlek, arbetar i kärlek, vilar i kärlek, tiger i kärlek, talar i kärlek och skriver i kärlek. Han synes icke veta av något annat liv än Jesu kärlek; och vare sig han är ute bland vänner eller hemma i kammaren, bär han alltid samma solsken av ett älskande hjärta. Han sover sött, ty Herren gör oskuldens boning fridfull; han vaknar med kärlekens leende på läppar, som fuktas av brudgummens vin. H. V. 7:9. Han står upp och går till sitt arbete med ett hjärta, fullt av Jesu kärlek.

Och din mun såsom bästa *vin*, – som lätt rinner ned i min vän och *fuktar våra läppar* i sömnen. HV 7:9

Kärleken har behov av att offra sig. Gud, som är kärleken, skapade en värld; och endast den rika mångfalden av olika föremål, danade av en och samma vilja, kunde motsvara den rikedom av

tankar, önskningsar och behov, han kände i sitt hjärta. *Sommar och vinter har du gjort, Tabor och Hermon lovsjunga dig.*

Norr och söder har du skapat; *Tabor och Hermon jubla i ditt namn.* Ps 89:13

Det är du, som fastställt alla jordens gränser; *sommar och vinter har du skapat.* Ps 74:14
Regnet har en fader, rimfrosten talar om hans andedräkt. Allt är en värld av kärlek, som under väntan på Guds (**slut 208, 209**) barns härliga frihet sjunger hans lov.

Att ock själfva skapelsen skall vada frigjord ifrån förgängelsens trældom till *Guds barns härliga frihet.* Rom 8:21

Från Patmos klingar dess lov: *Honom, som älskar oss etc.,*
Uppb. 1:5;

Och från Jesus Kristus, det trogna vittnet, den förstfödde bland de döda och fursten öfve konungarne på jorden! *Honom, som älskar oss* och har löst oss från våra synder med sitt blod.
Upp 1:5

från »torget» sprides ryktet om honom. Allt vittnar om en älskande faders omsorg.

Från Jesu hjärta talar Jesu lärjunge om det högsta av allt. Hur han tänker, talar och skriver, kommer han åter till samma grundlag: *Gud är kärlek.*

Den som icke älskar han känner icke Gud, ty *Gud är kärlek* 1 Joh 4:8

Tankarna i hans brev flyga utan systematisk ordning från det varma hjärtat, liksom gnistorna omkring städet, utan annan ordning än dess inre lag: kärlek. »Den som icke älskar, han känner icke Gud, ty Gud är kärlek.

Den som icke älskar han känner icke Gud, ty *Gud är kärlek* 1 Joh 4:8

Låtom oss älska, ty kärleken är av Gud.

Mina älskade, *låt oss älska* hvarandra; ty *kärleken är af Gud*, och hvar och en som älskar,

han är född af Gud och känner Gud. 1 Joh 4:7

Den som älskar, han förbliver i Gud och Gud i honom. Den som icke älskar har icke sett honom eller känt honom.

Och den som håller hans bud, *han förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom*. Och att han förbliver i oss, det veta vi av Anden, som han har givit oss. 1 Joh 3:24

Var och en som förbliver i honom, han syndar icke; var och en som syndar, *han har icke sett honom och icke lärt känna honom*. 1 Joh 3:6

Detta är kärleken till Gud, att vi hålla hans bud»

Ty detta är kärleken till Gud, att vi hålla hans bud, och hans bud äro icke tunga. 1 Joh 5:3

o. s. v. Så talar Johannes. Där finns ingen utredning av lärobegrepp, han besitter ingen logisk skärpa, och likväl talar han såsom ingen annan om den högsta tillvaron.

Kärlek! Kärlek! Du är allt, och allt är intet utom dig. Det ligger en mycket skön och djup tanke i Pauli bön för efesierna: ... »att Kristus måtte bo genom tron i edra hjärtan, på det att I, rotade och grundade i kärlek, kunnen förmå begripa med alla heliga vad längden och bredden och djupet och höjden är och känna Kristi kärlek, som övergår kunskapen, på det I mån uppfyllas intill all Guds fullhet.»

Att Kristus må bo genom tron i edra hjärtan, på det att I, rotade och grundade i kärlek, kunnen förmå begripa med alla heliga, hvad bredden och längden och djupet och höjden är och känna Kristi kärlek, som öfvergår kunskapen, på det att I mån varda uppfyllda intill all Guds fullhet. Ef 3:17 ff

Ty att känna Kristi kärlek i hans offer såväl som hans hjärta kan blott hava en enda verkan: att vi fyllas intill all Guds fullhet. *Allt*, som innefattas i ordet kristlig fullkomlighet, såsom renhet, helighet, självuppoftning, ädelmod, Kristi sinnelag, Andens kraft, barmhärtighet, mildhet, godhet, trohet, saktmod, tro, kunskap och ljus, förstånd, hängiven (**slut 209, 210**) het, frid och fröjd, alla kristliga dygder och alla Andens frukter, innefattas i ett enda litet ord: *kärlek*.

Teologien om det »högre kristliga livet» är kort och enkel. *Kärleken*

är lagens fullbordan.

Kärleken gör sin nästa intet ondt. Så är nu kärleken lagens fullbordan. Rom 13:10

Alla spørsmål, alla strider om lärobegrepp, all räddhåga för syndfrihetsläran och lagisk helgelse upplösas och försvinna i Jesu Kristi kärlek. I stället för utredning av läran om helgelse drivs vi genom kärlek till praktisk utövning av Guds vilja; och saken blir så enkel, att ett barn kan förstå den. Detta är det liv, som är fördolt med Kristus i Gud.

Ty I hafven dött, och edert lif är fördoldt med Kristus i Gud. Kol 3:3

Si, jag kommer, i boken är skrivet om mig, att göra din vilja, o Gud.

Då sade jag: *Se, jag kommer, i boken är skrivet om mig, för att göra din vilja, o Gud.* Hebr 10:7

Vad skulle en fältherre göra med en soldat, som blott kunde stå rak i ryggen och »skyldra gevär» men icke lydde hans kommando! Skulle den bäst utförda artighetsbetygelse kunna rädda honom?

I Jesu Kristi stridsmän, och I alla, som frukten Gud! Haven I ingen högre uppgift i dessa allvarliga tider än att hålla Kristi lära högtidlig? Har missionen blivit ett yrke, eller är det kärlekens verk? »Om jag utskiftade alla mina ägodelar och gäve min kropp att brännas, men icke hade kärlek, så vore det mig till intet nyttigt. Kärleken är långmodig och mild, kärleken förhäver sig icke, han uppblåses icke, han skickar sig icke ohöviskt, han söker icke sitt, han förtörnas icke, han tillräknar icke det onda. Han fördrager allting, han tror allting, han tål allting.»

3Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.

4Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. 5Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. 6Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. 7Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. 1 Kor 13:3–7 1917

Vad skall man säga om den, som för en hög bekännelse och är häftig, egenkär, klandersjuk, misstänksam och partisinnad?

Kännetecknet på barnskap är, att vi älska. Födelse av Anden är ett liv, som tändes av kärlek. *Gud är kärlek.*

Den som icke älskar, han känner icke Gud, ty *Gud är kärlek.* 1 Joh 4:8

Min älskade! Jag bestraffar icke, men jag vill (**slut 210, 211**)väcka ditt rena sinne. Vari består kärleken? Vem som vill eftersinna kan svara: Kärleken består uti att vara älskad. Varför älskade Johannes mycket? Därför att han hade gått i kärlekens skola. Jesu Kristi person är så mäktig, att varje handtryckning i nådens förbund överför likasom en elektrisk våg av ren, gudomlig kärlek. *Den som icke älskar har icke sett honom.*

Mina älskade, efterfölj icke det onda, utan det goda. Den som gör det goda, han är af Gud; men den som gör det onda, *han har icke sett Gud.* 3 Joh v 11

Mina älskade, låtom oss älska varandra; ty kärleken är av Gud, och var och en som älskar, han är född av Gud och känner Gud. *Den som icke älskar, han har icke lärt känna Gud,* ty Gud är kärleken. 1 Joh 4:7 f

Så älskvärd är han. Genom att leva och ständigt förbliva uti Jesu kärlek kan du älska. Ej din kärlek till honom, utan hans kärlek till dig är källan till ett innerligt och varmt liv.

Med innerligt hjärta söker han vinna hela vårt förtroende. Han tål icke det avstånd en död och förvärldsligad kristendom har uppställt emellan honom och församlingen. Den sympati, som förenar hjärtan i samma syften, tankar och begär, kan aldrig ersättas av religiös artighet och högtidlighet.

Ack, hur det grämer honom, som är vår själs frände, att hans egna blivit så andäktiga, att ingen förtrolighet finns i deras umgänge med Gud. Barnen ha växt upp till söner, som tagit höga bildningsgrader och lyfta på hatten för sin far men trampa hans vilja. Den första kärleken har kallnat under utövande av plikten, och kristendomen är

»vardaglig».

Min vän! Tillhör du Jesus helt? Äger han ditt hjärtas odelade kärlek, och är du helt och hållet hans?

3 En tjänarinna och hennes lön. S 212

”Och Abraham tog en flaska med vatten och lade på Hagars skuldra. 1 Mos 21:14

Och Abraham stod upp bittida på morgonen och tog bröd och en flaska med vatten och lade på Hagars skuldra och pilten med och lät henne gå. Och hon gick sin väg och irrade omkring i Beer-Sebas öken. 1 Mos 21:13

Inneliggande kapital äro döda. Den rike kornbonden efterlämnade en stor förmögenhet men dog, innan han börjat *leva*. Han saknades därför icke heller i döden, ty han hade aldrig levat för någon annan än sig själv. Ej under, att skriften kallar honom en dåre!

Livets ändamål är att tjäna. I allmänhet värderar man en sak för nyttans skull. Krokodilen skapades för att leka, människan för att *arbeta*. Ps. 104.

Där gå skeppen sin väg fram, där är *Leviatan*, som du skapat leka däri. Ps 104:26

Så går människan ut till sin gärning och till sitt *arbete* intill aftonen. Ps 104:23

Den som, hindrad av en eller annan orsak, förlorar det ena tillfället efter det andra att tjäna Gud i sina medmänniskor, känner icke Mästaren i konsten att *leva*.

Den ödmjuke Himlaprinsen utblottade sig själv och blev fattig för att kunna tjäna de fattiga och göra dem rika. *Jag är mitt ibland eder såsom den där tjänar.*

Under det att hans egna umgingos med tankar på att vinna någon storhet inom hans rike, nedlät han sig själv till den ringaste. Salomo

hade tolv tusen ridhästar.

Och Salomo hade fyratio tusen spiltor för sina vagnshästar och *tolv tusen ridhästar*. 1 Kon 4:26

När Guds Son gjorde sitt inträde i Jerusalem, red han på en lånad åsna.

”Sägen till dottren Sions: Se, din konung kommer till dig, saktmodig och ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle!”

Kejsaren av Kina kan berömma sig av 425 funktionärer, vilka äro upptagna med (**slut 212, 213**) att vaka över hans enskilda person. Människosonens ära bestod i att tjäna och giva sitt liv till lösen för många

Ty människosonen har icke kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och gifva sitt lif till lösen för många. Mark 10:45

1:o. Klaga därför icke: *Jag är blott en tjänarinna!* Utan tacka Herren, att du har fått ingå i det ämbete, som han så högt ärade genom att själv antaga en tjänares skepelse. Vad blev Guds Son, då han kom hit på jorden? *En timmerman.*

Är denne icke *timmermannen*, Marias son, och broder till Jakob och Joses och Judas och Simon, och äro icke hans systrar här hos oss? Och de togo anstöt af honom. Mark 6:3

I sin lärareverksamhet gjorde han väl och hjälpte alla,

Och Jesus gick omkring i alla städerna och byarna, lärde i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade allt slags sjukdom och allt slags bräcklighet bland folket. Matt 9:35

och slutligen gav han sitt liv till ett skuldoffer.

Det behagade HERREN att slå honom med krankhet: om hans liv så bleve ett *skuldoffer*, då skulle han få se avkomlingar och länge leva, och HERRENS vilja skulle genom honom hava framgång. Jes 53:10

Vad lön fick han på jorden? En sargad kropp, en törnekrona, ett kors mellan tvenne rövare. Svaret på hans förbarmande kärlek blev det hårdnackade folkets rop: *korsfäst!*

Då ropade de åter: *Korsfäst* honom ! Mark 15:13

Hagar, se på den störste ibland tjänare!

Och Abram sade till Saraj: Si, din tjänstekvinna är i din hand; gör med henne som dig tackes!
Och Saraj förödmjukade henne, så att hon flydde ifrån henne. 1 Mos 16:6

Om ingen förstår eller ens vill uppskatta och värdera din ringa tjänst,
var trogen intill döden. Din tåresådd skall bära frukt i sin tid.

Du är Guds tjänarinna. Till denna hushållning hör ej allenast en Petrus
med himmelrikets nycklar,

Och jag skall gifva dig *himmelrikets nycklar*, och allt hvad du binder på jorden, det skall vaa
bundet i himmelen, och allt hvad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen. Matt
16:19

utan även en snäll och vänlig Rode med nyckeln till den gamla
porten. Apg. 12:12.

Men när han klappade på dörren till porten, kom en tjänsteflicka vid namn Rode, ut för
att höra hvem det var. Och då hon igenkände Petri röst, lät hon i glädjen icke upp porten,
utan lopp in och berättade, att Petrus stod utanför porten. Apg 12:13 f

Och inför Gud är det en lika dyrbar gudstjänst att insätta en liten häkta
i tabernaklets tapeter som att utskära nådastolens keruber. Det ena är
lika nödvändigt som det andra; och samme Gud, som meddelade sin
tjänare lagens ord, gav Besalel och Oholiab vishet och förstånd till
helgedomens arbeten. 2 M. 36.

Och *Bezaleel och Oholiab* och alla andre konsförfarne män, åt hvilka Herren hade gifvit
vishet och förstånd att kunna verkställa alla arbeten vid *helgedomens* förfärdigande, gjorde
allt hvad Herren hade budit. 2 Mos 36:1

Gud verkar lika stort och lika kraftigt i barnkammaren som i kyrkan.

Vilket solsken en vänlig Rode sprider, då hon sjunger lika glatt vid
skurbaljan som i det samlade bönemötet! De nätta stegen, som bära en
glad tjänarinna till porten för att lyssna efter en Jesu lärjunge, leda upp
till hans tron, som sade: »*Den, som vill vara störst ibland eder, han
skall vara allas dräng.*»

Och hvilken som vill blifva främst ibland eder, han vare eder dräng; Matt 20:27

En ängel, som öppnade fängel(**slut 213, 214**) set för Petrus,

Och se, en Herrens ängel stod där, och ett sken lyste i rummet, och han stötte Petrus i sidan och väckte honom, sägande: Stå genast upp. Och han gick ut och följde honom... Apg 12:7 ff

och en Rode med sin portnyckel äro i samma uppdrag. I mån som du får klart för dig, att din plats är dig given av Gud, skall ditt hjärta värmas att helga varje ögonblick *där* till Mästarens tjänst.

Tröttna ej! Var överflödande i kärleken mot alla! Beder någon: »Giv mig att dricka!» så vattna även hans kameler. Du anar ej, vart en liten handling, gjord i kärlek, kan föra dig. Det betecknande för Lammets brud är ett uppoffrande sinne. Den mödosamma axplockningen för dig med varje dag närmare brudgummens hjärta, om du är på skyldemannens åker.

Och Rut, Moabitiskan, sade till Noomi: Lt mig gå ut på åkern och plocka ax efter den för hvilkens ögon jag finner nåd! Och hon svarade henne: Gack, min dotter! Rut 2:2

Tro ej, att din plats är alltför ringa för det stora offret av ett människoliv. Låt Kristi kärlek upphöja din ringa tjänst. Hagar! *Du är Guds tjänarinna.*

Du kan utöva ett vidsträckt inflytande genom överförandet av ditt hjärtas kärlek i små ting. Varje människas karaktär synes i hennes arbete, och våra händers verk bära spår av de bevekelsegrunder, som driva oss. En avdammad stol och en ringa huvudgård kan understundom utöva större inflytande än predikstolen, då dessa vardagliga ting bära spåren av en tillgiven kärlek. En sann lärjunge giver en bägare *friskt* vatten. Och denna tjänst lönar *Gud*.

Ty jag var hungrig, och I gåfven mig att äta; jag var törstig, och I gåfven mig att dricka; jag var främling, och I härbergeraden mig; Matt 25:35

2:o. *En flaska vatten för Hagar!* Det bästa en människa kan giva motsvarar på sin höjd det minsta Gud giver. Dock böra vi vara tacksamma för varje kärleksbevisning vi få röna av våra medmänniskor. Abraham sände en flaska vatten med Hagar.

Och Abraham stod upp bittida på morgonen och tog bröd och *en flaska med vatten* och lade på Hagars skuldra och pilten med och lät henne gå. Och hon gick sin väg och irrade omkring i Beer-Sebas öken. 1 Mos 21:14

Denna handling vittnar om deltagande omsorg, då Sara däremot ej synes hava någon tacksamhetsgärd för sin Hagar i avskedsstunden. En gammal trotjänarinna avskedas utan pension. Hagars sista lön på jorden var en flaska vatten. (**slut 214, 215**)

Det finnes tyvärr många husmoder, som värderar tjänarinnan icke för hennes egentliga värde utan av egennyttan. Så länge pigan är flink i sina göromål och gagnar familjens intressen, är hon avhållen för sin duglighet, ehuru hon sällan torde röna den uppmuntran hon behöver. Hon betraktas icke såsom medlem av den familj hon tjänar, utan bara som tjänarinna. Vad är då tjänarinnans lön? Understundom otack, klander, ovilja, hat, en törnekrona, ett kors.

Förgäten och glömd for hon bort ifrån det hem, där hon i början omfattades med varma sympatier men sedan göt så många tårar. Se på henne, där hon drager å färde, kanske en föräldralös flicka, med sin lilla packning av slitna kläder. Låt vara att hon är blott en tjänarinna, hon har ett hjärta även hon, och det skulle vara tacknämligare att i avskedsstunden offra en tår eller ett par vänliga ord för hennes skull än att bjuda sina vänner på en dyrbar aftonmåltid.

En vänlig blick kostar ju så föga, ett par vänliga ord äro så lätt uttalade men hava en underbar verkan. Har du ej ett gott ord för Hagar? Du kanske aldrig får se henne förrän på uppståndelsens morgon. Hurudant skall mötet bliva där?

*

IV. VARNING FÖR SYNDEN

Fly synden 216

»Fly ungdomens lustar.»

Men *fly ungdomens lustar* och far efter rättfärdighet, tro, kärlek, frid med dem som åkalla Herren af rent hjärta. 2 Tim 2:22

En sommar vissnade många plantor i blomstersängen, ehuru den hade det bästa läge emot solen och jag vattnade, när så behövdes. Förgäves ägnade jag min plantering all möjlig omsorg och flit. Den ena plantan dog efter den andra. En dag undersökte jag några plantor, som börjat vissna, och fann, att orsaken till deras död var en liten mask, som nedifrån ätit sig in i mörken och steg uppåt, tills han nådde hjärtbladet. Då föll plantan. Ingen kunde rädda henne.

Min käre vän! Du kan ej vara Guds bara och leva i synden. Du måste genom tron döda passionernas eld och dräpa synden, om du vill vara en kristen. All möda är förspild på dig, om du giver näring åt hemlig lusta. Du kan väl frodas till en tid, men verkan av en hemlig synd uppenbaras snart i ett syndafall, som bringar både sorg och vanära över dig och den tro du bekänt. Lek ej religion! Tag saken på allvar! Skämta ej!

2:o. Sedan gräshopporna lagt sina ägg i jor (**slut 216, 217**) den, framträda små ungar i otalighet och övertäcka marken. De gå sakta framåt men lämna intet grönt efter sig; och när den tid kommit, att de få vingar, flyga de ut såsom rövareband, spridande nöd och fasa överallt på sin väg, tills även de, omkring ett år gamla, lägga sina ägg i hundratal och fortplantas i oändlighet.

Så har synden en ringa begynnelse. Det frö en ond böjelse, en oren blick, en syndig tanke nedlägger i människans inre var ofta nog begynnelsen till den kedja av synder, som ödelägga ett livs gyllene skördar. Likasom gräshopporna vandra på marken under sin fortplantningstid, så kommer synden ofta till oss i en förklädnad, som döljer hennes verkliga karaktär, och vi döpa girigheten till omtanke, vreden till nit, förtälet till medlidande, lättsinnet till glättighet, ohöviskt tal till tillbörligt skämt, halv sanning till nödlögn, synden till svaghet o. s. v.

Från Adams tid, då lögnaren sade: »I skolen bliva såsom Gud»,

Ty Gud vet, att på den dag, då I äten däraf, skola edra ögon öppnas och *I skolen blifva såsom Gud*, vetande hvad godt och ondt är. 1 Mos 3:5

har djävulen sminkat synden och lagerkrönt världen med dess lusta för att göra henne så skön och tilldragande som möjligt. Hur mången har ej stupat över de glitterverk, som världen utkastar på livets vädjobana och under namn av kristen börjat leva för denna världen. Åter andra hava dukat under för en lusta, som gick under namn av kärlek. David gick på taket en sommardag, då en kvinna badade i älven. Han såg, att hon var däjlig, och bedårad av hennes skönhet begick han en svår synd, som bringade sorg och lidande över honom.

Och det begaf sig en afton, då *David* hade stigit upp af sin säng och *gått ut på taket af konungens hus*, att han ifrån taket fick se en kvinna, som badade sig; och *kvinnan var ganska däjlig* till utseende. 2 Sam 11:2

Simson var slav under sin egen lusta och dog med utstungna ögon.

Och Felisteerna grepo honom och stungo ut hans ögon och förde honom ned till Gasa och bundo honom med kopparfjättrar, och han måste mala säd i fängelset. Dom 16:21 p g a Simson och Delila

Judas var kassör och tog penningar ur kassan, han föll i dåraktiga begärelser och slutade som självmördare.

Och han kastade silfverpenningarna i templet och begaf sig därifrån och gick bort och hängde sig. Matt 27:5

Med lönen för sin ogärning köpte han sig en bit jord. Men där föll han framstupa, och buken sprack så att alla inälvorna rann ut. Apg 1:18

I alla dessa fall har den grova lasten, de skändliga (**slut 217, 218**) brotten en ringa begynnelse men fruktansvärda följder.

3:o. Många ha förlorat sina själar genom tankesynder; ännu fler hava lidit skeppsbrott genom orena fantasier. Vänd bort dina ögon ifrån allt, som uppväcker orena bilder i din själ! Vakta dig för intim vänskap med världen. Håll dig ren från sådana människor, som leva i sina lustar. Lika troget, som fonografen upprepar de ljud, han i sig själv upptagit, återgiver karaktären de intryck, vårt hjärta emottager från personer och föremål, som inverka på oss. För längre eller kortare tid kunna vi, såsom fonografen, dölja verkan av dessa intryck, till dess en ringa omständighet, som berör någon svag sida i vår karaktär, föranleder utbrott av en sämre natur. Därför kunna vi aldrig nog vaka över oss själva, så att vi bevaras *rena och sunda i intryck* och aldrig medgiva, att våra sinnen upptagas av sådant, som icke främjar livet i Guds Son.

Såsom duvan — efter vad naturforskaren Andiovaldus sagt — är så förskräckt för höken, att hon till och med skulle bli rädd för en hökfjäder, så har du fått en räddhågans ande av Gud, som varnar för varje flyktigt vidrörande av synden. Denna heliga räddhåga är din fyrbåk under livets segelfärd. Akta på den! Fly varje anledning till synd!

Var även på din vakt i ensamma stunder. Om David hade tillbringat sin lediga stund i umgänge med Gud eller i sådant som gav en upphöjd åskådning av livet, så hade han ej blivit tjusad av en kvinnas skönhet, som bragte honom i vanära och skam! Fly synden! Fly till Jesus!

Skämta ej ! s 219

»Intet dåligt tal gånge ur
din mun.» Ef. 4.

Intet dåligt tal gånge ut af eder mun, utan det som är nyttigt till uppbyggelse, där så behöfves, att det må vara dem tacknämligt, som höra det; Ef 4:29

Till och med »kristliga» författare tala om tillbörligt skämt. Men det är svårt att skilja mellan det tillbörliga och det otillbörliga härutinnan. Vad vi med visshet veta, det är, att skriften varnar för skämt och gyckel och ställer det i jämbredd med sådana synder, som icke må nämnas, bland de heliga. Men skörlevnad och all orenhet eller girighet må icke ens nämnas bland eder, såsom det anstår heliga, och skamligt väsende och dåraktigt (eg. narraktigt) tal eller gyckel, vilket allt icke höves, utan hellre tacksägelse. Ef. 5:4.

Och skamligt väsende och dåraktigt tal eller gyckel, hvilket allt icke höfves, utan hellre tacksägelse. Ef 5:4

Intet dåligt tal gånge ut av eder mun. Ef. 4:29.

Intet dåligt tal gånge ut af eder mun, utan det som är nyttigt till uppbyggelse, där så behöfves, att det må vara dem tacknämligt, som höra det; Ef 4:29

Det ligger i de ungas natur att vilja roa sig, och det skulle vara mördande för den glättighet, som utgör det unga livets blomma, att truga på dem en trumpen religion. Ingen människa kan hava flera skäl att fröjdas än unga troende. Men varken Jesus eller hans apostlar efterlämna såsom arv åt församlingen »det tillbörliga» skämtet, och så vitt jag känner min bibel, har ingen av dess författare kryddat sitt tal med religiösa kvickheter. Låt vara att bibelns författare understundom använda helig ironi och framställa sitt budskap (**slut 219, 220**) under många bilder och liknelser. Det ligger dock alltid en allvarlig tanke i deras tal. Ingen har talat för att roa samtiden eller för att tillfredsställa det avfälliga hjärtats törst efter någon förströelse. Vem vågar med sin hand på den heliga skrift försvara ett lustigt, löjeväckande och dåraktigt väsen.

Det är sålunda orätt enligt Guds ord och Jesu Kristi Ande att skämta.

Skämt är ett förnekande av den troendes liv och principer. Vid krigslekar kan soldaten urskuldaskas, om han tager ett språng utom krigsreglerna eller spelar någon lustig komedi med kamraterna; men har han gått ut för att strida under sin konungs baner för sitt fosterland, kan ingen överse med hans lekar och skämt under pågående strid. Hela bibeln visar, att det kristliga livet alls icke är ett skämt. Det är en strid. Och ingen av den stora vitklädda skaran (Uppb. 7)

Därefter såg jag, och se, *en stor skara*, som ingen kunde räkna, af alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stående inför tronen och inför Lammet, klädda i hvita fotsida kläder, med palmer i sina händer. Upp 7:9

har skurit sina palmer i ungdomens lekar eller under en glad afton med vänner och bekanta. Nej, de hava kommit ur den stora bedrövelsen, och — kämpande intill blods emot synden (Ebr. 12) — hava de tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Ännu hafven I *icke ända till blods emotstått under kampen mot synden*. Hebr 12:4

Jag svarade honom: ”Min herre, du vet själv det.” Då sade han till mig: ”*Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod*. Upp 7:14

Därför äro de inför Guds tron. Tror du, att soldaten, som Napoleon upphöjde till kaptan, dansade eller dukade upp någon lustig historia för kejsaren, och därför vann så hastig befordran? Nej, han vågade livet för sin härskare.

Unga vänner! Vakten eder för den ytliga ande, som råder bland många Kristi bekännare i vår tid. Tag icke allt för gott, som går under namn av kristligt, och tänk aldrig, att du kan skämta och vara litet rolig, därför att andra göra så. All synd är orätt, även om en kristen begår den, och därför bör du akta Guds egen röst mer (**slut 220, 221**) än dåliga exempel. Till min sorg har jag sett någon s. k. fri predikant, som bröt det konservativa allvaret, bliva en intressant gyckelmakare, som ansågs vara oumbärlig för fester och roliga möten. Men en onykter ande är lika mördande för själen som alkoholen för kroppen.

Hur skulle det taga sig ut för en del nykterhets- och festtalare i vår tid, vilkas föredrag mindre avse själens frälsning än framkallande av applåder och skrattsalvor — huru skulle det te sig, fråga vi, om Jesus från Nasaret infunne sig på en dylik sammankomst? Och hurudan verkan skulle hans uppenbarelse hava på dem, som äro samlade för att hava en »trevlig afton»? Ett utmärkande drag för vår tid är en avskyvärd blandning av »synd och högtid». Litet religion vill den ogudaktiga världen också hava; men vad skall Herren Jesus tänka om den, som har kommit från lekar och skämt till ett bönemöte för att vittna om härlig frälsning? Vem har lagt bryggan mellan teatern och Lammets tron? Skulle du med fröjd kunna möta Jesus, om han komme helt oförmodat, medan du i din ungdomsyra lekte med likasinnade kamrater?

Min unge vän! Du anar icke satans list. Ungdomstiden är den tid, då man lätt tager intryck. Vakta dig! Det kan ej beräknas, huru många som fallit i djävulens garn, tjusade av ungdomens lustar genom skämt och gyckel. Var glad, men synda ej.

Vi kunna nog göra en middag trevlig utan skrattsalvor, och tebordet behöver ingen »kristlig roman». Det finns bättre medel att höja det arma hjärtats liv. »Frid vare eder!» säger den store Mästaren, efterlämnande ett större arv än alla tiders furstar och prelater.

Frid efterlämnar jag åt eder, min frid gifver jag eder; icke gifver jag eder såsom världen gifver. Edert hjärta vare icke oroligt, ej heller försafgt. Joh 14:27

Att vara så genomträngd av Kristi liv genom lydnad för hans vilja, (**slut 221, 222**) att man bär friden av ett älskande och helgat hjärta med sig till varje samkväm, är tusenfaldigt mer än en uppodlad talang att kunna roa andra.

I gamla tider hade konungen en hovnarr, som genom kvickheter och lustiga upptåg roade honom och hans gäster. En större upplysning har gjort anden mera allvarlig och insatt *rådgivare* i stället för hovnarr. Man är upptagen med allvarliga ting, sedan samhällets barnaålder förrunnit.

Så äro dagarna för Jesu ankomst avsedda att genom en allvarlig

Herrens tuktan fostra och uppenbara »Gudssönerna». Människosönens rike är ej en boningsort för gyckelmakare. Och i Andens ämbete finns ingen »hovnarr».

*

Prata ej bort din religion s 223

»Den som råder över sina
läppar, han är klok.»

Där orden varda många, där saknas icke fel, men den som styr sina läppar, han är klok.
Ordspr 10:19

Så allvarlig kan en förtroendepost vara, att ett par ord, som voro förhastade, kunna göra, att en man riskerar sin plats, såsom vi minnas, att en minister för några år sedan i en »stridsfråga» fällde ett mindre välbetänkt yttrande, som föranledde att han måste avgå.

Men om det vilar så tungt ansvar över en statsman, huru mycket allvarligare är dens liv, som har fått sig en uppgift av Gud, konungarnas konung, att vara världens ljus och jordens salt!

I ären *världens ljus*. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg? Matt 5:14

I ären *jordens salt*; men om saltet mister sin sälta, hvarmed skall man sala det? Till intet duger det mer, om icke till att utkastas och nedtrampas af människorna. Matt 5:13

»För vart och ett fåfängt ord» — säger Herren Jesus — »som människorna tala, skola de göra räkenskap på domens dag».

Men jag säger eder, att för hvar och ett fåfängt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domens dag. Matt 12:36

Och varnande betygar Jakob: »Den som säger sig tjäna Gud men icke tyglar sin tunga, utan bedrager sitt hjärta, hans gudstjänst är fåfäng.»

Om någon menar sig tjäna Gud, men icke tyglar sin tunga, utan bedrager sitt hjärta, hans gudstjänst är fåfäng. Jak 1:26

Därför må vi akta på den vises råd: »Där orden varda många, där saknas icke fel; men den som råder över sina läppar, han är klok».

Där orden varda många, där saknas icke fel, men den som styr sina läppar, han är klok. Ordspr 10:19

Har du tänkt på de stora verkningarna av ett ord?

Likt snöbollen, som rullar ned från bergets topp och under färden växer till en lavin, som kan begrava en stor by under sig, så har ofta nog ett enda litet ord, där ett ont hjärta utgöt sin (**slut 223, 224**) bittra galla, förjagat friden och väckt årslånga strider mellan personer, vilka hade levat i god sämja förut. Det solsken, som förklarar de ansikten, vilka röra sig omkring dig, fader eller moder, kan plötsligt vara förbytt i sorg och vemod genom ett hastigt ord, en vredgad blick, likasom den klara himmelen, varunder världen fröjdas och sjunger, hastigt övertäckes av åskmoln och skördemännen gömma sig och fåglarna tystna. Avskyvärda grymhet, att avskjuta det onda, elaka, otåliga lynnets giftiga pilar emot enfaldiga och menlösa hjärtan!

Det finnes tyvärr även sådana människor ibland Guds barn, som fördärva anden genom sina ord. »Hade icke denna smörjelse kunnat säljas för mer än tre hundra penningar och givas åt de fattiga?» sade Judas, kassören och tjuven, då Maria utgöt sin nardus över Jesus, vilken hade vunnit hennes hela hjärta.

⁴Men Judas Iskariot, en av hans lärjungar, den som skulle förråda honom, sade då: ⁵”Varför sålde man icke hellre denna smörjelse för tre hundra silverpenningar och gav dessa åt de fattiga?” ⁶Detta sade han, icke därför, att han frågade efter de fattiga, utan därför, att han var en tjuv och plögade taga vad som lades i penningpungen, vilken han hade om hand. Joh 12:4–6

Man hade ju kunnat sälja den för mer än tre hundra silverpenningar och giva dessa åt de fattiga.” Och de talade hårda ord till henne. Mark 14:5

Och en ond ande, kritikens och knotets demon, rusade in bland Jesu lärjungar med draget svärd emot den fromma själ, som ägnade Herren sin tillbedjan. Ett högmodigt språk, varmed någon vill mästra och bedöma andras verk, ett ord av klander, förorsakat av avundsjuka hos den, som menar sig vara förbisedd, har ofta nog varit den brandfackla, som djävulen kastat in för att bränna en gyllene skörd till aska. Ve den, som lånar sig till satans verktyg.

Likasom träden befrukta varandra, då frömjölet bäres av vinden, så överföres anden i vårt liv genom ett ord, som bäres från man till man och växer ut till omfång, likt den rullande snön. Verkningarna av ett ord uppenbaras måhända i andras avundsjuka, förtal, klandersjuka, världslighet, högmod, egenkärlek, lättsinne. Ty ditt hjärtas beskaffenhet utövar större inflytande än (**slut 224, 225**) dina ord. Därför är det något, som är långt viktigare än dina ord, *och det är du själv, din karaktär*. Ty av hjärtats överfullhet talar munnen.

I huggormas afföda, uru kunnen I tala något godt, då I ären onde? Ty hvaraf hjärtat är fullt, däraf talar munnen. Matt 12:34

Och vem kan hindra den ofantliga verkan av de ord, som du en gång har uttalat.

Vi ha så få, som äro tillbörligt andliga, och det har sig mycket lätt att bli indragen i onyttiga samtal. Var därför hellre tillbakadragen än framfusig, hellre den sista än den första. När dina vänner börja ett samtal, det må vara huru andligt som helst, rusa ej till för att delta, utan, innan du börjar, stilla ditt hjärta inför Gud. Det är denna eftertänksamma, ödmjuka, stilla och allvarligt gudfruktiga ande, som med hela sin gripande innerlighet behöver genomtränga och helga den kristnes hela liv. Besinna väl, huru ett lättsinnigt ord, även om det uttalas av en tanklös, kan såra vakna samveten, huru ett förhastat omdöme, varigenom du skadar en persons anseende, eller en förströelse, som giver näring åt en oren lusta, kan lämna så djupa sår efter sig, att de aldrig kunna läkas av tiden; och bed Herren genomfrälsa ditt hjärta och så rena

dina läppar, att du i stället för tomma, oandliga ord må överflöda av hans lov. All sinnlig fröjd slukas av en gnagande oro. Den oskyldiga leken stupar i synd. Prata ej bort din religion. Var stilla.

»Jag tänker», sade en vän till en pratande man, som frågade, varför han satt och hängde huvudet som en säv. Det skulle, att döma härav, således vara ovanligt i vår tid att tänka allvarligt. Ja, det är en olycka för många ibland oss, att vi tala först och tänka sedan. Den som ej har tid att tänka sig för, utan pratar och är inställsam, skall få tid att tänka efter, då han begråter ett förhastande, varigenom Kristi namn försmädas. I vårt »lättsinne» öppna vi dörren, och djävulen (**slut 225, 226**) far in. Du har åstadkommit avundsjuka, tråtor och kiv. Du, som var genom hög fostran utkorad till att sprida Abrahams välsignelse, vart en förbannelse genom din tanklöshet och har förlorat större delen av ditt inflytande såsom kristen.

Och jag vill göra dig till ett stort folk, och jag vill välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall varda en välsignelse. Och jag vill välsigna dem som välsigna dig och förbanna dem som förbanna dig, och i dig skola alla släkter på jorden välsignade varda. 1 Mos 12:2 f

Inga tårar kunna återkalla vad du har sagt. När skall du lära att vara stilla?

Då jag en gång gick från »Norra Salen» i Örebro, efter att hava predikat över texten: »Han teg!» sade en broder: »Ja, han teg!» —

Men *Jesus teg*. Och öfversteprästen svarade och sade till honom: Jag besvär dig vid den lefvande Guden, att du säger oss, om du är Kristus, Guds Son. Matt 26:63

»Och», inföll en annan, »vi prata så mycket.» Vill du bliva Jesu Kristi bild, var glad, men fåordig! Ingen fäster avseende vid en sladdrares ord. *Säg ej allt vad du vet, men vet vad du säger.*

V.

Källor i tåredalen.

1.

I sorgens natt. S 227

»Om du fäller modet på
nödens dag, är din styrka ringa.»

Visar du dig modlös på nödens dag, så är din styrka ringa. Ordspr 24:10

Sorgsna hjärta! Var vid gott mod!

När du får vila hos Jesus med allt och vara hans, sådan som du är, varför icke ära honom med Abrahams tro? Han trodde, där intet hopp var, och han kunde ej komma på skam.

Och Abraham trodde Herren, och han räknade honom det till rättfärdighet. 1 Mos 15:6

Måste icke all mänsklig kraft uttömmas och svårigheternas Jordan svälla över sina bräddar, innan Guds kraft uppenbaras och vågen delas av en levande och verksam tro?

Känslan är ej att lita på, än mindre att behäskas av, och den som vill hinna upp till offerhöjden måste livas av tron på en kraft, som uppväcker döda. Guds ord måste i allt vara den auktoritet, som utgör det kristliga livets grundval.
»Den rättfärdige skall leva av tro.»

Ty i detta uppenbaras Guds rättfärdighet af tro till tro, såsom det är skrifvet: »*Den rättfärdige*

skall lefva af tro". Rom 1:17

O, min älskade, skola vi, som bett andra lita på Gud, svikta i prövningens stunder?

Låt stormarna rasa! Vindarnas Gud för dig igenom. Öva självbehärskning med blicken fäs (**slut 227, 228**) tad på den leende allmakten. Lita helt och alla stunder på Jesus. Ingen skall rycka dig ur dens hand, som är större och starkare än alla.
»Förbida Herren, så skall han upphöja dig att ärva löftets land.»

Håll i! Ännu har du ej vallat Jetros får i fyrtio år.

Och Mose vallade fåren åt Jetro, sin svärfader, den Midjanitiske prästen; och han förde fåren väster ut i öknen och kom till Guds ber till Horeb. 1Mos 3:1

Och efter fyratio års förlopp syntes honom i öknen vid berget Sinai en Herrens ängel i en brinnande törnbuske. Apg 7:30

I morgon kanske du får se den stora synen.

Rannsaka och se efter. Har någon av Herrens heliga kommit på skam? Slår han dövörat till för sina barn? Finnes ingen himmel över Jobs lidanden, ingen faders hand bakom lerskärvan, ingen värdefull livserfarenhet i askhögen? Är det bara Job du ser i den underbara historien? Ack, där finns nog en, som skipar rätt bakom molnet. Vi ha sett utgången av Jobs lidanden, ty vår Gud är kärleksrik och barmhärtig.

Bakom molnet står ju Herren,

Varför suckar du så tungt!

Tro på Gud, så blir det lugnt!

Fatta mod! Vare din själ full av hopp! Glatt mod är liv och hälsa, men dåligt lynne är en benröta. Du har lagt dig på hans altare. Driv bort modlöshetens rovfåglar ifrån altaret! Herrens råd är underligt, men han går det härligen igenom. Han strandar ej mot någon omöjlighet. Men som han har hela tiden och evigheten på sig, går han sakta framåt. Han fuskar ej. Väl den som förbidar honom.

Öva din själ att vila på vingen under flykten genom denna värld.

*

De heligas tillflykt 229

»Herre, du är vår tillflykt
ifrån släkte till släkte.»

Ps. 91

Herre, du är vår tillflykt från släkte till släkte. Ps 90:1

Trons almanack har ingen solförmörkelse,
hoppets himmel är klar och molnfri. »*Med
gammal kärlek älskar jag dig; därför vill jag ock
framgent bevisa dig nåd. Jer. 31:3.*

Fjärran ifrån har han uppenbarat sig för mig – och *med gammal kärlek älskar jag dig; därför
vill jag ock framgent bevisa dig nåd. Jer 31:3*

Hos » den gamle av dagar» finnes ej någon växlingens
skugga. Jak. 1:17.

All god gåfva och all fullkomlig skänk kommer ned ofvanefter från ljusens fader, hos hvilken
ingen förvandling finnes eller någon *växlingens skugga. Jak 1:17*

Hans barmhärtighet varar ifrån släkte till släkte. Luk. 1:50.

Och hans barmhärtighet varar från släkte till släkte öfver dem som frukta honom. Luk 1:50

Med hjärtan fyllda av hopp till Gud gå vi att möta — okända öden? —
nej, försynens skickelser. Ödet spelar ingen roll i de kristnas liv. De
heliga äro i Herrens hand. 5 Mos. 33:3.

O huru kära hafver han folkets stammar! Alla *dess helige äro i din hand*, och de lågo vid din
fot. 5Mos 33:3

1:o. *I tider av trångmål. Han öppnade en
källåder för Ismael i Beer-Sebas öken, 1 Mos. 21,*

Och Gud öppnade hennes ögon, att hon fick se en vattubrunn. Och hon gick och fyllde sin flaska med vatten och gaf gossen dricka. 1 Mos 21:19

och för Simson »den ropandes källa» i Lehi, Dom.
15:19.

Då lät Gud en klyfta remna, som var vid Lehi, och vatten gick ut därifrån. Och han drack och kvicknade vid och blef vid lif. Därföre kallade han ock den källan *den ropandes källa i Lehi*, såsom den heter än i dag. Dom 15:19

Prövad men aldrig övergiven kan en kristen bli. Och hellre ville jag, som Elia, äta bröd från korparnas mun och dricka vatten ur bäcken än tjäna Baal och frossa vid Isebels bord.

Och korparna förde till honom bröd och kött morgon och afton, och han drack utur bäcken. 1 Kon 17:6

»Vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa.»

Men vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa, för dem som äro kallade efter hans uppsåt. Rom 8:28

Smärtsamma prövningar äro endast förklädda tjänare, som löpa framför konungens vagn. Gud har befallt hela världen och alla ting att tjäna hans barn. Till och med djävulen måste tjäna som hantlangare i den store (**slut 229, 230**) Läkarens apotek och bereda nyttiga pulver och hälsobringande mixturer åt Guds barn.

2:o. *I en ond och farlig tid.* Enok vandrade med Gud, och vänskapen vart så förtrolig, att Herren helt öppet sade honom sin kärlek. *»Ty förr än han togs bort, fick han det vittnesbördet, att han täcktes Gud.»* Ebr. 11:5.

Genom tron togs Enok bort, att han icke skulle se döden, och han vardt icke mera funnen, emedan Gud hade tagit honom bort; *ty förrän han vardt borttagen, fick han det vittnesbörd, att han täcktes Gud;* Hebr 11:5

Men i världen var han utskrattad, hånad och förlöjligad. Så även predikanten Noa. Men då en hel värld förgicks, då seglade han trygg över hemsökelsens vatten. 1 Mos. 7.

Och Noah gick in i arken med sina söner, sin hustru och sina söners hustrur, för flodens vattens skull. 1 Mos 7:7

Eldsprofeten, den store Gudsmannen, lämnar världen som en furste, hämtad av Jehovas vagnar. 2 Kon. 2.

Och under det att de gingo ock talades vid, si då kom en brinnande vagn med brinnande hästar och skilde dem båda ifrån hvarandra; och Elia for i stormväder upp till himmelen. 2 Kon 2:11

Då tager hans efterträdare upp Elias mantel och frågar: »*Var är Herren, Elias' Gud?*»

Och han tog *Elias mantel*, som hade fallit af honom och slog därmed på vattnet, och sade: *Hvar är Herren, Elias Gud?* Och äfven han slog på vattnet, och detta delade sig åt två sidor och Elisa gick öfver. 2 Kon 2:14

och svårigheternas Jordan delar sig. »Vattnen sågo dig, o Gud, vattnen sågo dig och skälvde, och djupen darrade.» Ps. 77:17.

Vattnen sågo dig, o Gud, vattnen sågo dig och vändades, själfva djupen darrade. Ps 77:17

3:o. *Uti svåra strider.* Segra måste vi, skall än striden utkämpas på knä, fram måste vi, skola vi än trampa på lejonet och draken. Ps. 91.

På lejon och huggormar skall du gå, du *skall trampa på unga lejon och drakar.* Ps 91:13

»*Fridens Gud skall snarligen förtrampa satan under våra fötter.*» Rom. 16:20.

Men *fridens Gud skall snarligen förtrampa Satan under edra fötter.* Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med eder! Rom 16:20

Visserligen är striden hård mot satans andemakter, men »striden är Herrens» och »*han har en arm med hjältekraft.*» Ps. 89:14.

Du har en arm med hjältekraft, mäktig är din hand, hög är din högra hand. Ps 89:14

»Han har avväpnat herradömena och väldigheterna», Kol. 2:15,

Sedan han har avväpnat herredömena och väldigheterna, har han ställt dem uppenbarligen fram och triumferat öfver dem i honom. Kol 2:15

»och för styrkan av din arm stå de stilla såsom stenen, till dess ditt folk, o Herre, har tågat fram», 2 Mos. 15:16.

Öfver dem faller förskräckelse och räddhåga; för styrkan af din arm stå de stilla såsom stenen, till dess ditt folk har tågat fram, o Herre, till dess det folk har tågat fram, o Herre, till dess det folk har tågat fram, som du har förvärfvat. 2 Mos 15:16

Mose, den store generalen för Jakobs här, såg Israel i hans armar och sjöng: En tillflyktsort är urtidens Gud, och nedåt sträcka sig hans eviga armar. 5 Mos. 33.

En tillflyktsort är urtidens Gud, och nedåt sträcka sig hans eviga armar. Han bortdref fiender undan för dig och sade: Utrota dem! 5 Mos 33:27

Då han drog ut för sitt folk, då skalv jorden, och rymderna genljödo av de frälstas lovsång: Du ledsagar med din nåd det folk, som du har förlossat, du förer dem med din kraft till din helighets boning. Ps. 68:8; 2 Mos. 15. (slut **230, 231**)

Gud, när du drog ut framför ditt folk, när du gick fram i ödemarken, Sela. Då bäfvade jorden, då utgöt himmelen sina flöden inför Guds ansikte; ja Sinai bäfvade för Guds, Israels Guds, ansikte. Ps 68:8 f

Du ledsagar med din nåd det folk, som du har förlossat, du förer dem med den kraft till din helighets boning. 2 Mos 15:13

4:o. *Mitt i en fientlig värld.* Så snart himmelen märkte, att Syriens konung skickade sina härar för att tillfångataga Elisa, ilade vaktparaden från helgedomens berg, och profetens omgivning vimlade av brinnande vagnar och hästar. 2 Kon. 6.

Och Elisa bad och sade: Herre, öppna hans ögon, att han må se! Oh Herren öppnade tjänarens ögon och han såg, och si, berget var fullt med brinnande hästar och vagnar rundt omkring Elisa. 2 Kon 6:17

Ack, det gällde ju en av Herrens ögonstenar! Och varför skulle icke lejonkulan ha sin ängel, då Daniel är på väg dit? Dan. 6.

Min Gud har sändt sin ängel, och denne har tillslutit lejonens mun, att de icke hafva skadat mig; ty inför honom är jag ren befunnen, och äfven emot dig, o konung, har jag ej gjort något illa” Dan 6:22

Och hans medkämpar, som icke akta konungens påbud, blevo kastade i eldsugnen; och där fingo dessa allvarliga själar ett »hallelujamöte».
Dan. 3.

Han svarade och sade: Si jag ser fyra män, som gå löse och ledige inne uti ugnen, och ingen skada har skett dem, och utseendet af den fjärde är likt en gudasons. Dan 3:25

Församlingens förste martyr såg himmelen öppen, och anden flög genom stenregnet in i Guds paradys. Apg. 7.

Och sade: Se, jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida. Apg 7:56

Den gudsfientliga världen är sig alltid lik, och någon har sagt:
»Världen har alltid korsfäst, det bästa hon haft, mellan tvenne rövare.
Men vad mer, om Johannes utkastats som ett avskräde
på uppenbarelsens klippö? Han är i anden på Herrens dag, och se, han
vandrar med Jesus på andevärldens guldgata.

Jag var i Anden på Herrens dag och fick höra bakom mig en stark röst, såsom af en basun
Upp 1:10

O, den käre Guden! Han möter sina vänner överallt. Därför ha de kärlek överallt, därför ha de himmelens fördolda manna och levande vatten mitt i öknarna.

*

O, du kära Guds barn, du Herrens lilla ögonsten! Göm dig undan stormarna i världen. Fly in i Jesus, glöm ej, att han är din enda säkra tillflykt. Framåt i Herrens namn! Tag din omätliga egendom i besittning. Förtro ditt hela liv åt Herren. Fattiga hjärta, varför litar du icke på Jesus? Kasta ankar i Jesu hjärta, och sedan kan du vila mitt i stormarna, ty du känner, att din frälsning håller, och du vet, att Herren är tro (**slut 231, 232**) fast. Väl kan han stundom förefalla dig »långsam och tålmodsprövande»; men han *menar* så väl, han tänker så väl, han gör allt så väl. Vad mer, om nöden bränner och djävulens

kanoner giva eld? Vi sjunga bakom muren: »Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i bedrövelserna, väl beprövad. Därför frukta vi icke, om än jorden förvandlades och bergen mitt i havet sjönke.» Ps. 46. Amen, halleluja!

Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i nödens tider, väl beprövad. Därföre frukta vi icke, om än jorden omhvälfdes och bergen vacklade och sjönke i hafvets djup; Ps 46:2–3

Förtal s 233

»Bortläggen allt förtal.»

Så läggen nu bort all ondska och allt svek och skrymteri och afund och *allt förtal*. 1 Petr 2:1

Käre vän! Var stilla!

Onda rykten och förtal äro en bisvärm, som samlar honung i din kupa, om du är stilla, men stinga allt värre, ju mer du slåss med dem. Det tager ingen ände på att försvara sig själv, och den som varit med därom glömmer det aldrig. Ekot svarar, så länge du ropar; och ondskan träter, så länge du vill. »stå på din kant». Är icke detta ett uselt liv? Tig, så bliver det tyst! "*Den som tager till svärd förgås genom svärd*".

Då sade Jesus till honom: Stick ditt svärd tillbaka i dess rum; ty alla *de som taga till svärd skola förgås med svärd*. Matt 26:52

Men Lammet, som tiger stilla för den som klipper det, *Lammet* skall få välde över alla folkslag.

Han blef pinad och plågad, och han upplät icke sin mun. Lik fåret, som föres till slaktning, och *lik ett lamm, som tiger för dem som klippa det*, så upplät han icke sin mun. Jes 53:7

Världen hånar vid Jesu kors men bävar, då han bryter Pilati insegel; och nattens väktare fly från den tomma graven.

«Och de gingo åstad och skyddade graven, i det att de icke allenast satte ut vakten, utan ock förseglade stenen. Matt 27:66

Och väktarna skälvde av förskräckelse för honom och blevo såsom döda. Matt 28:4

Var stilla! En ädelsinnad man är svarslös, då Mirjam bannar, men icke försvarslös. Gud skall föra din talan.

Medan de var där ¹började Mirjam och Aron att klandra Mose för hans kushitiska hustru; han hade nämligen tagit sig en hustru från Kush. ²De sade: "Är Mose den ende som Herren talar till? Han talar väl till oss också." Och Herren hörde det. ³Men Mose var en mycket ödmjuk människa, ödmjukare fanns inte på jorden. ⁴Mos 12:1-3

I går afton såg jag utanför fönstret en hund, som skällde och sparkade med fötterna inför en stor kamrat, som tillika *var* sjudubbelt större och starkare än han därigenom, att han gick sin väg fram med ovanligt lugn och låtsade om ingenting. Han syntes vilja säga: »Låt världen rasa! Är du oskyldig, så är du osårbar. Det är långt under din värdighet att fästa avseende vid andras ondska eller upptaga onda rykten. Låt dem skälla och sparka upp jorden över sig, tills de äro som **(slut 233, 234)** en mullvadshög. Var lugn. Det goda är alltid större och starkare än det onda.» Jag sjönk ned inför Herren och bad om den lejonkraft, som uppenbaras i ett lamms natur.

En man, som står i vägen för andras ärelystnad, såsom Daniel, må vara beredd på att bli anfallen till höger och vänster. Men det är lika omöjligt för världen att undertrycka en god man, som det är omöjligt för dimman att hindra soluppgången eller för havsvågen att föra bort strandklippan. Renad genom missförstånd, slipad genom klandersjuka och förtal, höjer sig karaktären till majestät och inflytande, likasom strandklippan över upprört hav. Hon siras med pärlband av vågornas skum, som Josef med Faraos juveler, hon badar i havsvågen och bliver alltmer glänsande. Låt vara, att hon under sin »förklaring» log genom tårar!

Det är vanligen så, att *den som behöver stukas ned får tukta andra och därigenom bli krossad*. När David jagas som ett raphöns på bergen, gå ej in i Sauls armé för att fälla en oskyldig man;

Och icke falle nu mitt blod på marken fjärran ifrån Herrens ansikte, ty Israels konung har dragit ut för att uppsöka en loppa, såsom man jagar ett raphöns på bergen. 1 Sam 26:20

ty Saul måste falla för David. När Josef höljes av smälek

Och Josefs herre tog honom och sände honom till det fängelse, där konungens fångar sutto fängslade . Och han var där i fängelset. 1 Mos 39:20

och Daniel föres till lejonkulan,

Alla rikets furstar, herrar, satraper, rådsherrar och ståthållare hafva beslutit tillstyrka, att en konungens förordning och stränga förbud måtte utfärdas, att hvilken som beder någon bön till någon gud eller människa under trettio dagar, tom till dig, o konung, allena, han skall varda kastad i lejongropen. Dan 6:7

...Och när han kom till gropen, ropade han med ängslig röst på Daniel; och konungen talade till Daniel och sade: Daniel, du lefvande Guds tjänare, har den Gud, som du städse tjänat, förmått att rädda dig undan lejonen? Dan 6:22

när Haman rest sin galge

Och då det syntes honom för ringa att bära hand på Mordekai allena, ty man hade för honom angifvit Mordekais folk, traktade Haman efter att förgöra Mordekais folk, alla de Judar, som funnos i Ahasveros hela rike. Est 3:6

och världen sitt kors, följ icke hopen, som skränar: »korsfäst!
korsfäst!»

Då ropade de åter: Korsfäst honom! Mark 15:13

utan var stilla inför Herren och förbida honom. Korset var ofta nog en trappa till tronen. Avund och förtal äro ett lika främmande element för heligt liv som junisolens glöd för en fisk. Vårt element är Gud. Och Gud är kärlek. Dyk ned i hans oändliga kärleks hav. Han har stort hjärta för sina barn! Du är hans ögonsten. Visst må du le under morgonrodnadens ögonbryn. »Ty han skall låta din rättfärdighet framgå såsom ljuset och din rätt såsom middagens sken.»

Han skall låta din rättfärdighet framgå såsom ljuset och din rätt såsom middagens sken. Ps 37:6